32.4

ANGLORVM PRÆLIA,

Ab Anno Domini. 1327. Anno nimirùm primo inclytiß. Principis Eduardi eius nominis tertij, vsque ad annum Do. 1558. Carmine summatim perstricta.

S

CHRISTOPHORO OCLANDO
Buckingamiensi Anglo, Authore.

J. Wolley

LONDINI
Excudebat R. Neuberie, ex assignatione Henrici Binnemani Typographi. 1580.

Cum Serenissimæ Regiæ Maiestatis priuilegio.

17482

32.4

ANGLORVM PRÆLIA,

Ab Anno Domini. 1327. Anno nimirùm primo inclytiß. Principis Eduardi eius nominis tertij, vsque ad annum Do. 1558. Carmine summatim perstricta.

5

CHRISTOPHORO OCLANDO
Buckingamienſi Anglo, Authore.

J. Wolley

LONDINI
Excudebat R. Neuberie, ex aſsignatione Henrici Binnemani Typographi. 1580.

Cum Sereniſſimæ Regiæ Maieſtatis privilegio.

Regum Angliæ nomina, quorum
auſpicijs hæc bella geſta ſunt:

Eduardus tertius.
Richardus ſecundus.
Henricus quartus.
Henricus quintus.
Henricus ſextus.
Eduardus quartus.
Richardus tertius.
Henricus ſeptimus.
Henricus octauus.
Eduardus ſextus.
Philippus & Maria.

AD ILLVSTRISSIMAM POTENTISSIMAMQVE PRINCIPEM, D. ELIZABETHAM, ANGLIAE Franciæ & Hiberniæ Reginam, fidei *propugnatricem*.

REgia Nympha, ſoli moderatrix alma Britanni,
Quæ pace & vera relligione nites,
Quæ vitæ meritis, morum & candore coruſcans,
Zenobiam vincis, ſiqua vel antè fuit:
Iunonem ſceptris, Venerem vultu, arte Mineruam
Quæ exprimis, & pluſquàm fœmina, mente ſapis:
Lenis ades, fœlixque meis illabere cœptis:
Vultus (Diua) tuus numinis inſtar erit.
Grande opus eſt, impar tanto ſuccumbo labori,
Ni fauſto nobis ſydere Diua mices,
Diua mica, proauoſque tuos & auita trophæa
Qualia, quæ fuerint, per tria ſæcla, vide.
Quorum cùm teneas ſolium, diadema, viceſque,
Illorum bellis gloria parta, tua eſt.
Nec ſanè inſipidum eſt, deſcribere bella puellæ,
Vt pax, ſic doctæ Palladi bella placent.
Hoc opus ergò precor Princeps, lege fronte ſerena:
En ego iudicio ſtóue cadóue tuo.
Abijciant omnes, conculcent, nil moror omnes:
Vni (ſi poſſim) poſſe placere ſat eſt.
Det Deus, vt ſemper geniali pace fruaris,
Et ſuperes proauos gloria, honore, tuos.

Maieſt. tuæ obſequentiſſimus

CHRISTOPHORVS OCLANDVS.

In Christoph. Oclandi Anglorum Prælia, πανηγυρικόν.

Oclandi hos quisquis trutina libraverit aqua
Centones, Britonum dum canit arma Ducum:
Quedam inre potest illum vocitare Britannum
Phosphoron, historiæ delicia sque nouæ.
Aurea dulcisonæ qui callet plectra Thaliæ,
Inque leues Clio cui venit alma modos.
Nec quisquam, nisi stips, caprimulgus, tressis agaso,
Candex, scurra, lapis, rabula, carpet eum.
Enthea vis tanta est, bello vt metuenda Virago
Non se aliunde decus tantum habuisse putet.
Tanta fides, tantúsque lepos, tam grata venustas,
Tanta Charis, Pithò, Suadaque tanta nitet.
Suasilis Oclandi Taratantara talia pandit,
Dum sonat altisona bella cruenta tuba.
Bella cruenta quidem; quibus vsque Britannica virtus
Emicuit victrix, atque brabeia tulit.
Pollice dúmque habili multa effert, multa Timantis
Obuoluit velo, multa reclusa notat.
Inuideat Latium, fileat iam Gallia pugnax,
Obmutescat Iber, murmuret atque Scotus.
Fœlices Angli Heroes, queis talis Homerus,
Tyrtæusque bonis obtigit auspicijs.
Iam Phlegetontæis non vestra trophæa canernis
Squallent, vt pereant ilia rupta Codro.

Thomas Newton, Cestr.

Anglorum prælia.

Aspera quã valido gens inclyta Marte Britãni
Prælia consererent animo, quo turbine telum
Torquerent, quantis acrem ferrẽtur in hostem
Viribus; ante decem & sex sæcula: Cæsaris, olim
Anglica Romanis cùm regna lacesseret armis,
Nobilis historiæ facunda volumina tradunt,
Splendida quæ referunt populi monumenta Britanni.
Ac nisi proditio mala promouisset Iüli
Conatus, frustrà, tetigisset littora claræ
Albionis: trepidum frustra Romana iuuentus
Mouisset bellum, nec vectigalia magnis
Cæsaribus, populo aut Romano pensa fuissent.
Quid tam inuictũ vsquam, cui tanta potentia regno est;
Si modo dissideat, quod non capiatur ab hoste?
Quid tumido feruens rabidi certaminis æstu
Non spargit populus? quid non discordia frangit,
Dissipat, eneruat; fera cùm dominatur Erynnis?
Cæsar fortis erat, pugnax, animosus, & audax,
Ad finem gestis rebus memorabilis, æui,
Tot populis ferro iuga sub seruilia missis.
Num potuit toties sine numine victor abire?
Num gentes superare, atque arma potentibus armis?

Iulius Cæsar fecit impressionem in Angliam ante annos mille sexcentos.

Ciuilis dissentio præsentem parit patriæ ruinam.

Laus fortitudinis Germanorum & Gallorum.

Germanos fudit. Gens illa auſtera, minaxque,
Non Italis bello cedit: vi corporis ingens,
Atque animi. Fudit Gallos. Quos maſcula virtus
Ornauit ſemper bellique domique vigentes.
Vnde igitur ſolis Romanis gloria Martis
Sæclo illo ceßit, terrarum & totius orbis
Imperium Auguſto: per fortia gentibus arma
Deuictis, humili vel deditione ſubactis?
Naſcente vt Chriſto pax ſcilicet alma bearet
Mortales, totam pro tempore fuſa per orbem.
Quæque ſuas retinere vices ſeriemque probantur
Ordine diſpoſitam. Certus quoque terminus illis.
Primos egregiæ famæ bellando monarchas
Coctilibus Babylon muris, Ægyptus & vndis
Nile tuis frugum & pecoris fœcunda, fouebant.
Namque rudes aliæ gentes, ſed adhuc neque gnaræ
Bellandi fuerant. Aliquot poſt ſæcula Græci
Magnanimi reliquis decus eripuêre Gradiui,
Si laus inuictæ ſpectetur bellica mentis.
Auſoniæ gentis virtus ſuppreſſit Achiuos:
Sedibus è propriis Gothi pepulere latinos:
Sic clauus clauo, ſic vndâ ſuperuenit vndæ.
Eſt deus omnipotens qui temperat omnia nutu,
Qui mare, qui terras, qui cœli regna gubernat,

Dominus exercituum Deus eſt.

Ille, ille armorum Deus eſt, qui fulmine terret,
Ille exercituum Deus eſt, qui donat, & auſert;

Incutit

Incutit horrores, animos additque viriles;
Vincere dat, victos & subijcit enſibus hoſtes.
Hoſtibus ecce manu domitis victrice triumphat
Cui primus partes, tribuit diuina voluntas.
Vltimus horrendis populus ſit nobilis armis,
Quem niuea glacie gelidus ſeptentrio ſtringit:
Robuſtus populus, trux, ingenioſus ad omne
Sæui martis opus, nimis ad fera prælia promptus,
Aſſuetus bellis immani corpore Teutho,
Dalmata, Polonus, Sueuus, fortiſſimus Hunnus,
Flander, Gallus atrox, Hiſpanus, belliger Anglus,
Et Scotus egregiæ virtutis pectore pleno
Militiæ excercent opus acre, viriliter omnes.
Frigore nec victi, rapidi nec ſolis ab æſtu,
Offuſcantque ſuæ laudis ſplendore priores.
Immittis bellum Deus optime maxime, pœnam,
Vindictam ſcelerum, genti cùm iraſceris vlli.
Criminis admiſſi pœnas gens impia pendit,
Fortunata venit ſummo victoria cœlo.
Ergo tota rei bene geſtæ gloria magno
Aſcribenda Deo, qui dirigit omnia nutu.
Is mihi de bellis dicturo carminis eſto
Principium, duri firmus moliminis author,
Aſpiretque meis cæleſti numine cæptis.

Laus gẽtium totius Europæ.

A magno exortus Gulielmo tertius eius
Nominis Eduardus, rex imperitare Britannis

Eduardus tertius adhuc 13. annorum regnare cæpit

Cæpit, vbi vix dum ter quinque expleuerat annos.
Ille domi prudens consultor, ciuibus æqua
Iura dabat, legesque in publica commoda vertit:
Numinis at cultum super omnia semper amabat.
Signa pererrârat quater omnia fulgidus axe
Æthereo Phœbus: quinto cùm brachia Cancri
Tangeret, electo Mauortem milite tentat.
Impiger, inque Scotos infestos suscipit arma
Eduardus. Verbis toto pars maxima regno
Tantæ fortunæ regales asperat iras.
Quippe Scoti sacræ violârant fœdera pacis,
Scomma satum nuper veterisque iniuria facti
Significat Rhythmum, vt appellant, opprobrij plenum: & Scrinia regia compilata.
Acceßit, Stanopi cum claudebantur in arcto.
Scrinia præterea boreali Hamptone recluſa,
Reddita confractis furtim ſua ſcripta ſigillis.
Hæc pugnaturis animos pia cauſa ſuperbos
Fecerat, & vacuos belli terroribus Anglos.
Sed ſermone Scotos blando ſi forte nephandi
Pæniteat ſceleris, dederint ſi forte quod æquum eſt,
Plantageneta pius cenſet prius eſſe mouendos.
Non tamen hic populus reſipiſcit, at improbus odit,
Baliolus rex Scotiæ pulſus regno a ſuis venit in Angliam.
Ipſe voleus Dominum Baliolum dedere morti.
Qui ſimul inſidias ſenſit, diſcrimina vitans
Venit ad Angliacas mutatis ſedibus oras:
Narrat & Eduardo quas gens ingrata Scotorum
In caput illius fraudeſque doloſque tetendit.

Vt ferat auxilium dein ſupplice voce rogauit,
Admiſſus mæſto qui vultu talia fatur.
Qui cœlum & terras homineſque feraſque creauit
Prouidus inſigni ſtatuit moderamine rerum,
Vt foret alterius princeps opis indigus alter,
Et qui accepiſſet plus commoditatis, haberet,
Pectore quod grato poſſet debere datori:
Credo etiam hoc opus immortalis numinis eſſe,
Quoſdam infœlices infausto ſidere natos
Deprimi in hoc ſæpe ærumnis grauioribus orbe.
Quorſum hæc omnipotens? bona quod bonus omnia læto
Largitur vultu dona & mortalibus ampla,
Vultque ſui ſimiles miſeræ ſuccurrere plebi.
Pluribus in notam re nolo ambagibus vti:
Quare prolixi ſermonis tædia pellam.
Obtinui nuper regnum patris vnicus hæres,
Impoſitis populo duræ ceruicis habenis,
Securuſque meos tranquilla in pace regebam.
Cum ſubito inſurgens commoto turba tumultu
Opprimit incautum, nil ſuſpicionis habentem,
Expugnans noſtram accitis ductoribus arcem.
Quid facerem infœlix illo impendente periclo
Temporis articulo, cum nullus adeſſet amicus?
Numinis auxilium tacitus mecum inuoco ſupplex.
Numen erat præſens. Venit hæc ſententia menti,
Effugio elapſus per apertam nocte feneſtram

Oratio Baliol ad Eduardum 3.

Concubia, veſtras hinc ſum digreſſus ad oras.
Hoc mala gens turpem prætexit nomine culpam
Neglectis regni ſatrapis populoque Scotorum
Me tibi Rex nimium, nimium fauiſſe Britannis.
Nunc patria careo, charis cum coniuge gnatis;
Pauper, egens erro, externis regionibus exul.
Nil reſtat niſi ſpes, miſerorum triſte leuamen,
Ærumnis homines preſſos quæ haud deſerit vnquam,
Dum ſpirare queant, mihi langueſcentia mulcens
Pectora, venturiſque feret meliora diebus.
Noſtrorum (ô quæſo) clemens miſerere laborum:
Quod ſi tu fieri rerum tutela mearum
Digneris, dum me fortuna affligit acerba,
Inque clientelam ſuſceperis omine dextro,
Reddes mutata Baliolum ſorte beatum:
Nobilis & facti florebit fama ſuperſtes.
Hæc mihi votorum ſumma eſt, nihil amplius opto.

Eduardi Regis reſponſio.

Excepit tali Baliolum voce tacentem
Maximus Eduardus gentis ſpes ſumma Britannæ.
Hoc fragili variis voluuntur caſibus orbe
Omnia, celſa ruit turris grauiore ruina,
Aduerſis rebus qui nulla ex parte mouetur
Nec vi fortunæ reflantis frangitur vlla
Sed conſtanti animo fert imperterritus omnem
Iacturam, debet vir prudens iure videri.
Nobilis eſt aliis præſtans, patientia, virtus.

Fortiter

Fortiter hæc animo placidus tolerato virili.
Ipſe Deus certum volet his imponere finem,
Cùm viſum fuerit, cùm grata ſuperuenit hora.
Tu tantum expecta paulùm dum meßis ariſtas
Attulerit, ſeruenſque herbas produxerit æſtas
Ignipedum vt tellus alimenta miniſtret equorum.
Interea in gentem hanc ego prouidus arma parabo:
Armati regno noſtro cogentur ab omni,
Quicquid & inſigni conduxerit vtile bello.
Fautores cauſæ debellabuntur iniquæ
Teque tua populum frænantem ſede ferocem,
(Si Deus annuerit) ſolioque locabo paterno.
Dixerat Anglorum princeps: regalia multo
Atria complentur fremitu, ſcelus eſſe nefandum
Clamabant gentem ſceleratam pellere regno
Legitimum Regem, ac illum voluiſſe necare.
Pauci interceſſere dies & perbreue tempus:
Egregios ſatrapas Eduardus conuocat aptos Apparatus belli aduerſus Scotos.
Militiæ, lectis mox centurionibus explet
Rex iuſtum numerum, turmis equitum, atque cateruis
Diſpoſitis peditum, numeroſa pecunia tanti
In ſumptum belli ex fiſci depromitur arcis:
Et plauſtris portanda datur, gratißima merces.
Jamque duo reges Anglus prior, atque ſecutus
Deinde Scotus, coram Baruico mœnibus altis Baruicum oppidum obſidione cinctũ.
Munito auſpicijs dextris tentoria figunt;

Qui

Qui Scoticos iuxta Tuedam circumiacet agros.
Baruicum muris locus est firmissimus amplis,
Ex cæmentatis saxis, ex aggere celso,
Vt facile inclusos inimico liberet ense,
Ferre queat duros curuæ testudinis ictus.
Adde quod insignis structa arx ex rupe cauata
Oppidulum exornans minitetur nubibus atris
Altius insurgens, vicinaque prospicit arua
Oppidi descriptio. *Facta armis pugnæ omnigenis & milite forti.*
Plurima per totos tum propugnacula muros,
Quæ Baruicum hosti fere inexpugnabile reddant.
Tueda latus firmat, quà humectat nubifer Auster,
Tutatur pontus, Titan vbi surgit ab Euro,
Illustrans claro spacioſam lumine terram.
Pars Borealis habet, quà fiat fortior, arcem,
Indigenasque suos habitantes montibus vrbi
Vicinis, Scotiam regionemque insuper omnem.
Non tamen hæc tutos tot propugnacula ciues
Principis aut arx hæc violentis liberat armis.
Nam postquam Anglorum per apricos agmina campos
Circumfusa, cauis cinxissent mœnia fossis,
Oppugnatio oppidi. *Aggereque egesto, ferratas claudere portas*
Incepêre Scoti, vulgi firmare coronis
Densatis muros & grandia voluere saxa.
Oppugnant parte ex alia molimine vasto
Anglorum solido fulgentes ære cohortes,

Pars

Pars horum portis crepitantes admouet ignes,
Ferro alij biſores tentant excindere ualuas.
Illi Vulcanum iniectum reſtinguere contra
Totius oppiduli uicatim fontibus hauſtis.
Vtque auido præſens vitetur ab igne periclum
Terreüs ingreſſu portarum opponitur agger,
Arceat vt noſtros, & aquis feruentibus hoſtes
Perfundunt aditum quærentes enſe Britannos.
Haud impune Scotus tulit hæc, pars ſaucia fundis
Contortis, alij miſſa periere Sagitta.
Obſeſſis nec erat lucis nec noctis opacæ
Tempore facta quies, animi gliſcebat in horas
Ira vltrix præceps & pugnæ inſerbuit ardor.
Nocte intempeſta ſimulant ſe ſcandere muros.
Tympana rauca ſonant, Scalarum mentio facta
Cum clamore metus exangues incutit hoſti.
Iamque loco hoc aditum hic, alius quærebat in illo,
Apparent tenebras per ſpiſſas uestibus albis
Brutigenæ ex lino, inſomnes traducere noctes
Cogitur obſeſſus, timor & ſpes vrget vtroſque.
Interea in caſtris menſis proceſſerat vnus,
Dira Scotos & acerba fames in mœnibus arctis
Concluſos uexat, grati penuria victus
Gliſcit, & exiguus panis uænundatur auro:
Piſcis erat nullus, caro nulla, obſonia nulla,
Paulum acidi uini. Socios dux maximus arcis

Oratio arcis Barnicenſis præfecti ad Socios.

Conuocat, atque loquens sic in paucissima confert.
Quis nescit quod nunc nostræ coguntur in arctum
Copiæ, & hinc nobis non fas abrumpere sede
Deserta, perijsse fame est crudele, tremendum
Triste genus mortis, presertim corpore sano
Robustoque viris, maturum decidit vltro
Pomum, immaturum manibus diuellitur & vi
Admota, quis membrorum mortalibus vsus,
Quis fructus vitæ, si grata cibaria demas?
Et caput atque manus præsenti morte peribunt,
Si ventri desunt alimenta. Quid ergo sodales
Suadetis, dedam certis ego legibus vrbem?
Quam tandem fortes capient pugnando Britanni,
Inflicto captos perimentes vulnere ciues,
An sinam ego vt vesana fames nos opprimat omnes?
Desierat castri præfectus dicere plura,
Cum fremit incertum stridenti murmure vulgus.
E multis tandem placet hoc, è mœnibus album
Appensum conto tendunt velamen oliuæ
Pacificæ signum, poscentes supplice voce
Affari Regem, siue è magnatibus vnum.
Mittitur extemplo è castris ad mœnia quærens
Quid poscant, cùm sic miles prouectior inquit.
Postulat apponi turba hæc obsessa Scotorum
Gratiam eam, pactas aliquot si forte dierum
Propitio Eduardo (quæ sit clementia Regis)

Impetret

Impetret inducias, promittit dedere caſtrum
Oppidulumque ſuum, ni qua ſeptentrio ſpectat
Baruici muros manus auxiliaris ab ipſis
Regni principibus miſſa ac illapſa veniret
Noctu infra ſpacium plus vel minus octo dierum Pactæ inducim.
Subſidium victumque ferens: Nos ſede relicta
Ædibus & propriis noſtro de iure Britannis
Cedemus, Regi Eduardo dedemus & arcem.
Obſidibus promiſſa datis firmare iubentur, Obſides dati.
Hiſque datis bis ſex pro tempore fecit vterque
Inducias pacto. Nequit at fallacia gentis
Tecta latere diu, cuius graue pectus abundat
Fraudibus ingenitis & non eget arte magiſtra.
Vix ter circuitu phœbus peragrauerat orbem,
Cum vigil in caſtris obnixius excubat Anglus,
Perque vices alij ac alij in ſtatione manebant.
Quarta dies aderat, nimium ſpirantibus Auſtris
Littus ad occiduum ſol declinauerat, atra
Nox deinde aſperſit terras horrentibus vmbris.
Grata quies hominum, volucrum, pecudũ atque ferarũ
Corpora tum molli mulcebat feſſa ſopore,
Curabant tantum vigiles borealia vici
Mœnia, ne Scotus hâc furtim perrumpere poſſet
Ex pacto quoniam conuenerat inter vtroſque
Aut hac auxilium venturum parte petitum,
Aut arcem obſeſſam ſe dedere velle Britannis.

Ecce venit medijs tenebris acerrimus hoſtis
Dacetus, Scotiæ Satrapes primarius, vſus
Circuitu circa paſſus ter mille remotis
A caſtris eques, & turmis comitantibus intrat
Anglorum fines, tranſmiſſo flumine Tuedæ.
Iam quamuis inhiberet iter pons ruptus ab imo
Saxeüs oppidulo propior gradientibus obſtans:
Dacetus cum paucis alijs Baruicum noctu ingreditur
Attamen excelſam venit Dacetus in arcem,
Ex ſocijs aliquot ſummerſis gurgite vaſto.
Continuò toto Baruico clamor in auras
Tollitur, & læta teſtantur gaudia ciues
Voce, ſed in magnum ſubito conuerſa dolorem:
Scoti fædifragi.
Namque mali conuicta doli plebs improba, pœnas
Quas facto meruit, paulo poſt iure pependit.
Fama rei geſtæ volitans pernicibus alis
Ante diem exortam venit in tentoria Regis.
Poſtera lux oritur, patula ſuſpenditur obſes
Obſides cruci affiguntur.
In cruce, regali ex mandato primus & alter
Et ſimili lætho decreuit dedere morti
Quoque die binos, donec foret vltimus horum
Abſumptus laqueo. Tum denique ſerò nefandi
Pœnituit facti ciues, fideique ſolutæ.
Hic procul agnoſcit defuncti corpus amici
Aëre dependens gelidis agitarier auris.
Dedecus ille ſuo generi lugebat inuſtum
Infami lætho, dum pendet ab arbore gnatus

Vrbis conſpectu miſeræ ſpes vnica matris.
Crinibus exululant paſsis per mœnia ſtantes
Fœminæ, & infirmis plangunt ſua pectora palmis.
Sed quia dura fames malum ineuitabile portis Fames obſeſſos premit.
In mediis peſtis prorepens gliſcere cœpit
Euacuans auidis paulatim faucibus eſcas
Omne penu. Leuat hos ex magna parte dolores.
Commentum ecce nouum ſimile inuenere priori
Inuitis vt parua, cohors perrumperet Anglis
Caſtra, & adincluſos, arma auxiliaria, lætos
Inferret que cibos, ſpacium rurſum octo dierum
Si rex donaret, techna ridere reperta
Optimus Eduardus, votis tamen annuit iſtis.
Gloria, non Regi prædiues præda petita eſt,
Quippe Sagax rem tractari præſenſerat æſtu.
Pax erat in caſtris, reſupino corpore ſtertunt Secundò inducíæ pactæ.
Iam Baruicenſes, & curant membra ſopore.
Suauis enim ſtomacho latranti defuit eſca.
Sol medium curſum cœlo confecerat alto
Signifero, horrendi percurrens terga Leonis,
Præcipiti lapſu properans, quo lucidus ortum
Veſper habet. Duris acies thoracibus ære
Montibus apparet procedens agmine longo.
Latis ſicut oues paſcentes gramina campis Ingens Scotorum exercitus apparet.
Aut vbi in apricis exultant collibus agni
Eripiunt oculis numerum: terram vndique complent

Corniger albentes aries dux eminet inter
Fœmellas, animi virtute & robore pollens:
Armatusque suo telo mala dira minatur.
Haud aliter Scoticæ ferratæ monte phalanges
Se procul ostendunt, complentes milite campos.
Inde in planitiem glomerati passibus æquis
Descendunt, sua & audaces vestigia firmant.
Quisque suum tollit signum vexillifer, & dux
Ante omnes, capite ac humeris excelsior, ibat.
Tueda propter fluxum maris inundabat. *Tueda suas vltra ripas increuerat illo*
Temporis articulo fluxu maris. Vnde sciebant
Anglis esse fugæ sceleris spem prorsus ademptam,
Viribus humanis freti, non numinis vllo
Iactantia Scotorum. *Auxilio iactant elato corde superbi*
Se fore victores, occidendosque Britannos
Verbere lanceolæ, ac ictu mucronis ad vnum,
Sic gesto nondum bello cecinere triumphum
Inflati. Spes & gens praua fouebat inanes.
Magna quoque obsesso populo fiducia creuit,
Aduentare suas acies campestribus aruis
Cùm, procul aspicerent, & quisque agnosceret arma
Patria, de bysso & procerum vexilla suorum.
Ordo Scotorum acie instructa. *Fryselli fratres incedunt ordine primo,*
Nomina nobilium Scotorum. *Gualteruſque Stuard, tum Cardoil atque Grehamus,*
Parkeys & Gurdon, Brydus, Gramatus, & acer
Gilbertus Douglas, comes & Morreyus Abbhyn

Insignes

Inſignes oſtro, mileſque gregarius haſtas
Lanceolaſque manu portat thoracibus ærnis
Corpora contectus, galeiſque micantibus omnes
Triſtes ore minas ſæuo ſpirare videntur.
Hi clari comites aciem duxere ſecundam
Poſtremamque pares iſtis in honore duelli.
Moſeus, inde Moris, Valam, Gordenius heros,
Alanuſque Stuard, cui Sotherlandia nomen
Donat honorificum, nitidis & Ruſſius armis
Lynnax, & Cambel, comes Atheleius, ille
Pulcher Alexander Brus, Cetonuſque, Grooſque,
Lyndeſius, atque alij, quorum celeberrima fama
Europæ quorum per latas funditur oras
Gloria, clarorum proauorum ſtirpibus orti.
Ingens præterea numerus ſine nomine vulgi
Agreſtis ſupra decies ſex millia quinque,
Structa acie ſtabant, contra non ſegnius Angli Anglorum acies.
Expediunt enſes, præacuta cuſpide pila,
Neruos, & binis ſinuatos cornibus arcus,
Spicula de duro ferro limata, ſagittas,
Conſpicuæ plumis ſummo pendentibus ardent
Vertice, ſplendenti ſolis ſub luce cohortes.
Ordinibus prius inſtructis rex arduus inſit. Oratio Regis Angliæ ad ſuos prælium inituri.
Aſpectu recreor veſtro, de gente vetuſta
Brutigenæ, hic alacer vultus vos indicat eſſe
Intrepidos, mortis nulloque timore teneri.

Sic

Sic decet ingenuos dignam & me principe plebem.
Milite qui forti ſtipatus, nobile martis
Tentat opus, cauſæ & pia belligerantibus adſit,
Ibit in aduerſos princeps audacior hoſtes.
De ſocijs mihi polliceor quod maximus olim
Tentaturus Alexander fera prælia contra
Perſas, & fretus Macedûm virtute, Darîum
Regnatorem Aſiæ. Quod ſi quæratur honeſtum
Dignius an fieri magno quid principe poßit?
Vel quid honorificum magis? in ſua regna carentem
Reſtituam vt Regem patria laribuſque paternis?
Quæ ſit ab hoc populo nobis iniuria nuper
Non illata ſemel, prodenſque volenſque tacebo.
Faxo ego ſi viuam, vt diſcant non temnere Diuos,
Iuſtitiam haud violare ſacram, non pellere Regem
Hæredem de iure ſuo. Scelera iſta quouſque
Precatio Regis qua inuocat numen. *Mi pater omnipotens oculis Deus aſpicis æquis?*
Sis Deus è ſummis cœlis acerrimus vltor
Iſtorum ſcelerum, virtutem infundito ab alto
Pectoribus noſtris, hoſtique immitte timorem.
Propitium nobis aderit (mihi credite) numen,
Si quiſque vrgebit pugnando viriliter hoſtem.
Quid moror? euentus præſagia ſentio læti.
Ergo agite in tenuem ſublatis aëra ſignis
Pectore fidenti, trepidas inuadite turmas.
Finierat princeps Eduardus talia fatus.

Extemplò

Extemplô Anglorum magnus ferit æthera clamor,
Ingeminantque ſimul noſtra eſt victoria, numen
Nobis aſpirans ſtimulos in pectore verſat.
Interea totis acies munitur ab alis
Arcubus & calamis conſueta ex arbore, quorum
Spicula loricas poterant terebrare trilices.
Ecce dato ſigno moniti clangore tubarum
Attentant alacres magno molimine primam
Angligenæ pugnam, certatim miſsile ferrum
Offuſcans ſolis ſpiſſo volat aëre lumen,
Ater vt in cælo commiſta grandine nimbus
Orta nigrantes offundit luce tenebras
Telluri. Pauidis ſubitô mortalibus horror
Incutitur, campiſque petunt ſua tecta relictis:
Sic celeris miſſu lux eſt ablata ſagittæ
Fortiter audaci lignum intendente Britanno,
Sudorem multo ſalſum eliciente labore,
Per medias calamus dum currit peruius auras.
Ambæ concurſant acies hæſitque viro vir.
Non ita Cyclopum mons horruit ictibus Ætna,
Terribile ſuè incude ſonos Vulcanus in antro
Ignipotens vaſto flammis fumantibus vnquam
Edidit, alternis famuli dum brachia tollunt
In numerum vicibus, verſantes forcipe maſſam:
Vt tonuit ſtrepitu colliſis enſibus omne
Baruicenſe ſolum, totuſque Halidania collis.

Signo dato prælium cõmittitur.

Ictu pilorum sternuntur multa Scotorum
Millia. Pars tenera stridentem fronte sagittam
Accepit, terram pulsans moribunda cruentam.
Hic procul oppugnans latos transfigitur armos:
Interit ille, femur ferro confossus acuto.
Maxima pars medio succumbit pectore vulnus
Aduersum accipiens rupto thorace per imum,
Quà calidum iecur adiunctum pulmonibus hæret.
Anceps congressu fluitat luctatio primo:
Impetus at postquam est factus violentior hostes
In medios, hos retrò pedem ille referre coegit
Plantageneta potens, cruor emanare recluſa
Carne acie chalybis, rapidi torrentis vt vnda
Incipit, aut pingues vbi terras irrigat Auster
Turbidus, emittens pluuias brumalibus horis.
Quis fando poterit cladem memorare diei
Illius, aut lachrymis potis est æquare dolores?
Quisué occisorum numerum, vel nomina carptim
Explicet, ad miserum gladius quot miserit orcum?
Qui gemitus auditi? & quæ suspiria ducta
Cordibus ex imis, animam quando oribus efflant?
O diram rerum faciem, iacet obruta cæsis
Terra cadaueribus, quæ nulla sepulchra tegebant.
Vt solet in caulas postquam perrepsit ouiles
Vrget quem vesana fames, lupus ore voraci
Sanguinis exugens riuos, desistere cæpto

Nusquam,

Nuſquam, præteriens ſemeſum triſte cadauer,
Sed viuas ad oues properabit dentibus aſper:
Anglus ita inſequitur, cæſorum corpora calcans
Integros hoſtes immani percitus ira,
Obſtanteſque Scotos veruinis, enſe, ſagittis,
Protelat, donec Scoticæ languere phalanges
Cæperunt animis, paulatim & cedere campo.
Ingentem rurſus clamorem ad ſidera tollunt
Brutigenæ, multumque Scotis fugientibus inſtant.
Et quoties inimica cohors glomeratur in vnum,
Atque nouum demens ſatagit reparare duellum,
Feſſa repugnando victori porrigit herbam.
Sanguineum hoc tandem bellum nox finiit atra.
Tum tuba deſeſſos Anglos in caſtra vocabat
Imperio Regis, caniturque receptui ab omni
Parte cruentati campi. Tunc hoſte fugato
Lætari licuit, tunc reſpirare poteſtas
Militibus, iuuat & tutos meminiſſe pericli
Præteriti. Bacchus, donum Cereale, cibuſque
Anglorum longam poſt pugnam recreat artus.
Præ nimia, nemo tenebris dormiuit obortis
Lætitia, narrat fortunas quiſque priores,
Exacti nuper iuuat & meminiſſe laboris.
Interea (breuibus nihil eſt velocius horis)
Auroram roſeam præmittens clarus Apollo
Lumine terrarum totum patefecerat orbem.

Scoti cæſi & cæteri fugati.

Canitur receptui ab Anglis Eduardi iuſſu.

Eduardus proxima post pugnam aurora cum ſuis deo ſupplicat & gratias agit.

Tum memor auxilij diuini Eduardus, opiſque
Quam ſerri erga hoſtes medio certamine ſenſit:
Ipſe ſuos totis inflexo poplite caſtris
Juſſit adorarent ſummum prece ſupplice numen,
Cantarent meritas læto modulamine laudes.
Pro nobis Dominus Deus oppugnator in altis
Qui regnat cœlis, ſanctus ter ſanctus in æuum
Omne, Deus ſabaoth ſolus celebretur honore
Dignus, & hunc timeant omnes per ſæcula gentes
Omnia. Cœleſtis Domini quis brachia noſtri
Aut vim ferre queat, qui nutu concutit æquor
Fluctiſonum, terram ſinuoſam, mobile cœlum,
Eius ab Angligenis toto cantabitur orbe
Gloria. Deſcendit celſo victoria cœlo.
His ita perfectis princeps tentoria liquit,
Inque illos vbi pugna fuit, ſe contulit agros.

Numerus Scotorum in bello occiſorũ XXXV.M. & D.

Hic ex captiuis ſatraparum nomina diſcit
Bello occiſorum, paulum immutata vigorem
Antiquum facies retinebat, in ore ſedebat
Pallor iners, ægrè vt vultum dignoſcere poſſes.
Cumque recognoſcit valida de gente Britannam
Inconcuſſam aciem, tantum deſiderat ipſe

Ex Anglis periere tredecim.

Bis ſex ex toto numero, ſi iunxeris vnum.
Quæ pars vulnus habet, ſanatur adepta ſalutem
Emplaſtris, paucis poſt conualuitque diebus.
Protendens igitur ambas ad ſidera palmas

Exclamat

Exclamat quantum Deus, ô ter maxime, quantum
Debeo, quanta tua eſt in gentem gratia noſtram.
Interea ex ducibus quidam luſtrauerat omnem
Campum, & deciduo fædata cadauera tabo,
Vultu ſubtriſti ſimilis lachrymantibus ora,
Effugiſſe Scotos compertum aiebat habere
Saluos in patriam viginti millia quinque.
Ex tota autem acie hoſtili periſſe Scotorum
Quinque & triginta præacuto millia ferro,
Accedunt iſtis præclaro ſanguine creti
Pluſquam quingenti, claræ pars maxima gentis.
Hæc vbi cognouit rex Plantageneta, reuertit
In caſtra ad ſocios, cui nuntius obuius ibat
Declarans ſeſe Baruici dedere ciues,
Et pulchrum oppidulum præcinctum mœnibus altis,
Si modo donaret clementia regia vitam,
Vtque bona aſportent, illis concederet vltro.
Rex pius effuſi pertæſus ſanguinis autem
In bello, ipſorum vitæ ſe parcere dicit:
Sed bona conſtanter negat aſportanda, Britannis
In prædam ceſſura ſuis, perpulchra laboris
Ad res præclaras irritamenta gerendas.
Quid non dira fames mortalia pectora cogit? Baruicenſes ſe dedunt.
Quid non fortuna aduerſa reflante? neceſſe
Telum ingens. De certa igitur pepigere ſalute,
Et ſolis induti exibant veſtibus vrbem.

Inclytus Eduardus iam fortem possidet arcem,
Oppidulũ Anglus habet turritũ, & quicquid in illo est.
Venisse in vacuas quem non ditauerit ædes.
Sollicitudo licet transuersum pectus agebat
Principis, & varius curarum pungeret æstus:
Prima tamen cura est Balioli: victor egentem
Adiutrice manu solio stabiliuit auito,
Donatum argento, stipatum milite forti.
Post vbi præsidio imposito discedere tempus
Admonet, Australes patriæque reuisere fines,
Londinum ingressus spacioſis nobile vicis
Excipitur, summo princeps affectus honore.
Gratatur reduci ciuis, gratatur & vxor
Principe cum paruo illustris regina Philippa.
Eduardi egregias celebrant per compita laudes:
Gloria discinctos eius penetrauit ad Afros
Et Gangis ripas pernix perrexerat vltra
Fama noui belli, nostri miracula mundi.
Rex indefessus loca regni circuit ampli
Explorans vrbes, terras, hominumque labores.
ORREA præ cunctis alijs impensius illi
Perplacet, à Scotiæ non longè limite distans.
Hic dum iura dabat, dum sontes corrigit æquis
Legibus, aduenit Baliolus, concomitatus
Principibus Scotiæ, veterem syncerus amicum
Vt colat, obseruans Regem pro more vetusto.

Baliolus in regimen restituitur.

Rex Eduardus Londinum redit.

Nouum Castrum.

Anglorum

Anglorum admiſſus coram prudente ſenatu
Regulus, hic genibus minor attribuebat honorem.
Eduardus dextra ſceptrum regale tenebat,
Ornatus palla, ſolioque innixus eburno,
Et procumbentem roſeo iubet ore leuari,
Virtutem laudans vicini Regis, & vltro
Officium quod præſtiterat, promittit, opemque,
Impeterent ipſum populi ſi quando rebelles.
De rebus regni, de pulchra Martis & arte
Sermo habitus nonnullus erat, iubet eſſe prioris
Fortunæ immemorem: Læto præſentibus vti
Inconcuſſum animo, reuerentem numinis almi.
Ille pias contrà grates ſubmiſſior egit:
Protrahiturque dies variis ſermonibus vnus
Deinde alter: iuſſit cum hunc Plantageneta valere.
Regulus ALATA at Baliolus CASTRA petiuit.
Luna ſuos creſcendo frequens reparauerat orbes,
Auocat externas Eduardum Flander in oras
Ad conſultandum de iſthoc, quod poſſit vtriſque
Pòſt in rem verti. Cognatio iunxerat arcta
Flandrenſem Comitem, charam vxoremque monarchæ
Anglorum. De ſumma igitur rerum antè loquuti
Fœdus amicitiæ feriunt, celeſteque numen
Accerſunt teſtem ſacrati fœderis, vllis
Non dirumpendi vita ſuperante diebus.
Flandrenſes proceres ſummis conſenſibus implent

Baliolus de more vetuſto tribuit honorē Eduardo.

Edingburgum.

Eduardus in Brabantiam proficiſcitur.

Hæc

Hæc ita iurantes, Quo facto nauigat vncis
Puppibus in patriam lætiſsimus Anglicus Heros.
Hoc male habet Gallos poſtquam increbeſcere cæpit
Sparſus Parriſijs incerto authore ſuperbis
Rumor, eis torpet gelida formidine pectus:
Valoys rex Gallorum comminatur Eduardo.
Vrebat bilis tumidum iecur atra valeſi:
Quare conſultis ſatrapis prior arma parabat
Inferre Angligenis, cauſas aliquas vel iniquas
Inueniens. Fraudem virtute præoccupat Anglus.
Eduardus indicit bellum Gallis, & Regis Celtarum inſignia ſuis intermiſcet iure hæreditario.
Bellum namque ferum Gallis indicit, vt hæres
Legitimus regni Celtarum, inſignia gentis
Ille ſuis immiſcet atrox, quod auunculus orbus
Carolus è vita ad ſuperas migrauerat oras.
Cuius erat germana ſoror quoque ſola cohæres
Eduardi genitrix Iſabella decora venuſto
Vultu, de veteri producta propagine Regum.
His motis cauſis iam Plantageneta palacras
Auri corraſit miranda prouidus arte,
Apparatus Belli.
Argenti puri maſſas, vel denique quicquid
Rerum præſenti bello conduceret aptum.
Sed prius ad comitem Flandrenſem pergit amicum
Conſultaturus trans æquora ſalſa, recuruis
Magna cohors armata ſimul prouecta carinis
Eduardum ſtipat: puppes iam gurgite vaſto
Eduardus nauigat in Flandriam.
Ære ſecant medium boreali flamine pontum.
Conigeros nautis validis aſcendere malos

Mandat

Mandat Nauclerus, galea ſtans nauita ſumma
Innumeras puppes agitari nunciat vndis
Fluctiuagis: numerus quantus foret, inde rogatur:
Quot teretes creſcunt intonſis montibus orni:
Reſpondet. Rurſum cuiates: voce canora
Sunt Galli, tum rex nauali cuncta parari
Pro bello iubet vt Vulcania protinus arma
Expediant, nuſquam cæptum deflectere curſum
Auderent, membri chari capitiſque periclo.
Sol partes cæli ſplendenti luce ſecabat
Ipſe alto medius ſecluſis æthere ventis:
Clarus luctiferam pugnam tentare Valeſius
Admonet ecce ſuos, prenſas harpago carinas
Arctabat, vehemens bellum crudeſcit vtrinque. Prælium nauale.
Voluitur hic præceps imo mergendus aquarum
Flumine, & æquoreis dulcis fit piſcibus eſca:
Enſe perit prius, enectum ſocij in freta iactant
Illum. Ita ſupplicium gemina vnus morte luebat.
E galeis proiecta cauatis deſuper ipſos
In Celtas grandi mittuntur pondere ſaxa,
Quæ caput imminuunt colliſaque corpora mœſtæ
Morti dant, hominum ſparguntur tranſtra cerebris.
Impetus in Gallos crepitante fit acrior enſe,
Galli propulſant illatos fortiùs ictus
Oblongis contis, rubro maduere cruore
Vtraque pars, hoſtes Angli violentiùs vrgent.

Hei mihi quis torrens lapidoſus, cuius origo
Alpibus aëreis hybernis imbribus auctus,
Maiori curſu patulum defertur in æquor?
Jam non cærulei pontus glaucique coloris,
Sanguineus ſed totus erat. Cruor emicat altè
Vulneribus, ceu cum vitiato fiſtula plumbo
Rumpitur, herboſi humeſcunt aſpergine campi.
Nemo ſuam quærit certam fugiendo ſalutem,
Nec terret quenquam præſentis mortis imago.
Poſt octo integras citus inclinauerat horas
Phœbus ad occaſum, media illo inſerbuit æſtas
Tempore, ſolem habuit curui domus ardua Cancri.
Pugna recens ardebat adhuc, magis ira tumeſcit.
Accreuit virtus animis, non noctis opacæ
Caligo dirimit, non prælia cæpta tenebræ.
Haurit aquas illa atque hæc dilacerata carina,
Conuulſis per vim tabulis. Subſidere ſenſim
Sub freta vidiſſes populo exclamante (perimus)
Accenſas naues, nec dum deſerbuit ira.
Acrius inſiſtunt furioſa mente Britanni:
Sicut nunc primum ingreſſi certamina dira
Sæui Mauortis. Pugnæ capiuntur amore
Vnius interitum populi quaſi triſte minetur
Sidus, & aſpectus Martis crudelior eſſet
In Celtas. Tabulata ratis non pergula ſeruat
Incolumes cæca quærentes nocte latebras.

Pugna hæc naualis continuata eſt à meridie ad crepuſculum auroræ ſequentis, Anno 1340.

Mors truculenta hostes fermè consumpserat omnes:
Millia triginta sæuo hoc periere duello. Triginta millia Gallorum occiduntur.
Vltima pars noctis dubiæque crepuscula lucis
Imponunt pugnæ finem. Victoria cessit
Eduardo illustri, summersa aut Gallica classis
Capta fere aut tota est. Pauci euasere fugati.
Ascribit laudem rex Plantageneta Tonanti,
Qui iubet vt genibus diuina precatio flexis
Dicatur, meritoque Deum venerentur honore.
His ita compositis hinc Plantageneta regressus
Fluctibus æquoreis traiectis, vênit in arcem
Vrbis Londini, quam præterlabitur amnis
Piscosus Thamesis fama celeberrimus inter Eduardus reuersus in Angliam petit castrum Vindesorense.
Albionis riuos. Tum visit nobile castrum
Vindesorense, hic festum solenne diebus
Quattuor indicit celebrandum, huc conuocat omnes
Regni primores, thalami sociasque iugales. Epulum Diui Georgij.
Ordine quisque suo præclarus templa petebat:
Sacra facit senior, templis tribuuntur honores,
Numine placato, mensis discumbitur ostro
Instratis, pendent tectis aulæa superba,
Lympha datur manibus solito de more lauandis,
Dona ministrantur Cereris, mox plena Lyæi
Pocula, maiorum quæ signabantur auorum
Effigie Eduardi. Rex & Regina sedebant
Excelsi solijs. Procerum celeberrima turba

Inferiore loco. Quorum mantilia ſummis
Dependent humeris, dapibus veſcuntur opimis.
Ter centum famuli incedebant ordine longo,
Cura quibus menſas epulis onerare nitentes,
Facto vbi magnates comedendi fine quieſcunt,
Exonerant dapibus menſas, iterumque lauatur.
Tum princeps pleno vini cratere propinat
Omnibus hoſpitibus, pateras quiſque ordine ſiccat.
Dum celeres horas vario ſermone leuarent,
Sic pius Eduardus, certamina ludicra Martis
Decurſio ludicra. *Mox haud iniucunda meæ ſpectacula plebi*
Exhibeamus ait. Proceres quid dicitis? omnes
Aſſenſum præbent. Phaleræ, bullataque frena
Auratæ ſellæ, ornamenta parantur equorum,
Conſcendunt & equos. Rex ſculptis aureus armis
Sternaci vtebatur equo, grauioribus haſtis
Fraxinei ligni grandi concurritur ictu,
Aëre vt haſtarum ſummo fragmenta volarent.
Quique ſui frontem vibrata percutit hoſtis
Cuſpide, perrupto lignoque reuerberat ipſum
Crebriùs, hic primas huius certaminis auſert.
Nox interueniens curſum dirimebat equorum,
Rex proceresque eius repetunt conuiuia læti,
Noctes & cœnas dixiſſes eſſe Deorum.
Quatriduo exacto concertatoribus ampla
Præmia dat princeps, baccatas induit illis

Crura

Crura periſcelides, quas vnio miſtus Eoüs
Commendat, flammis interlucente pyropo.
Præterea ex auro puro quod odorifer Indus
Miſerat, inſerta donabat Iaſpide gemma,
Si formam ſpectes duplicato ex Sygmate torques.
Et ſtatuit numerum præclara hac claſſe locandum
Stirpis honorificæ primates quattuor atque
Viginti, ante alios quorum laus bellica floret.
Hoc ſacrum ille ſuos iuſſit ſeruare nepotes,
Egregium ſanè factum, quod nulla vetuſtas,
Nulla aut annorum ſeries abolere valebit.
Namque ad virtutes ingens eſt gloria veras
Ac oblatus honor ſtimulus. Mittuntur ad ædes
Inde ſuas ſatrapæ regali munere dites.

Prima inſtitutio ordinis equitum Auratorum D. Georgij.

Rex donat eos equites ligamentis tibialium quibus inſeruntur gemmæ pretioſiſſimæ.

Donat eos torquibus aureis figuram duplicis Sygmatis habentibus in vnaquaque catena.

Interea Princeps Gallorum iniurius Anglis
Multa patrat, gentemque Britannam prouocat atrox.
Non tulit hoc placida præclarus mente monarcha
Anglorum, comites patriæ ſibi quattuor audax
Adiunxit ſocios, Celtarum littore vaſtat
Occiduo poſitas flammis crepitantibus vrbes.
Hoc agit armatus bis centum puppibus vltra
Quadraginta, vnde exultans in regna reuectus
Patria, de minimis lixarum haud perdidit vnum.
Mox narrans ſatrapis quæ ſtet ſententia menti
Quanta ſit à vafris illata iniuria Celtis.
Carolus vt matris frater diſceſſerit orbus

Eduardus adiungit ſibi Varuicenſem comitem & alios tres. Maritimas Galliæ vrbes occidentales vaſtat.

E vita, vtque eius sit solus & vnicus hæres:
Rex domum rediens conuocat senatum in quo exponit regnum Calliæ iure hæreditario sibi deberi.
Consilium ex toto prudens, vocat vndique regno:
Quo fiunt isthæc sacri consulta senatus.
Principio fiscus pingue scit regius amplo
Prouentu, dante ex decreto plurima ciue
Quolibet, & multis (belli præsentis in vsum
Suppetat vt nummus) cudentibus aurea vasa.
Quamuis imposita est nonullis sarcina iusto
Tributa penduntur.
Durior & grauior, regi dare nemo grauatur,
Cætera sanxerunt in publica commoda plebis:
Atque senatores discedunt ante vocati.
Arma statim iussu promuntur bellica regis,
Cælata induitur generosior arma iuuentus.
Conuenere equitum turmæ, peditumque cateruæ,
Classis Anglorum appulit Normaniam.
E portu soluunt patrio fœlicibus Angli
Auspicijs, Borea vento sua vela secundo
In pelagus proflante. Sinu Normania frugum
Fertilis excepit puppes portuque Britannos.
Hic vbi erant paulum recreati, castra mouebant
Depopulatio agrorum & oppidorum Normaniæ.
Vlteriùs, multas pulsis custodibus ædes
Diripiunt: fruges alimenta futura colonis
Condita sub tectis, & auena saginat equorum
Corpora: stramentum assuetos seruatur in vsus:
Horrea flammifero Vulcanus corripit igne.
Palantes parui pueri cum matribus errant
Orbati patribus, modò qui cecidere perempti.

Hæc

Hæc ſunt ad ſæuas Anglis præludia pugnas:
Et quocunque loco campis ſpaciantur apertis,
Vnius implebant iter agmina lata diei.
Perueniunt tandem Cadomum. Pons flumine vaſto
Celſus inacceſſam cum villa reddidit arcem.
Tum pugna exoritur crudelior inter vtroſque.
Armatos aliquot Cadomi dux collocat arcto — Cadomi expugnatio.
Ponticuli, facilis pateat ne tranſitus Anglis.
Brutigenæ Celtas celeri petiere ſagitta.
Res manibus pòſt cepta geri: ſternuntur opaco
Puluere læthali confoſſi vulnere Galli.
Vnus erat captus Comes, alter ſanguine claro
Natus, honorificum cui Tancaruilla miniſtrat
Nomen, & agnoſcunt ſe armis pars maxima victos — Regulus Tancaruillæ capitur.
Abiectis, muros rex depopulatur & arcem.
Euerſa hinc villa binis exercitus alis
Arcubus armatis qui in Celtas ſpicula mittant,
Progreditur cæde & ferro latè omnia ſædans.
Vulnifico ceu cum graſſatur lurida peſtis,
Serpit & inficiens mortalia corpora tabo.
Horrifer aut quando patefactis irruit antris
Eurus & ingentes ſiluas & robora ſternit
Flamine conuellens altas radicibus ornos.
Contra aciem magnam tremebundo corde Valeſius — Valeſius cogit exercitum.
In campum adiunctum & vicina coegerat arua.
Non tamen Angligenas aduerſum, eſt auſus aperto

Tendere

Tendere Marte, feris confligere fortiter armis.
Sed procul obſeruat trepidus ſilueſtribus errans
Colliculis, quid agat vel quò paret ire Britannus
Cautus in hoc ſaltem patriæque, ſuiſque, ſibique
Proſpiciens, Gallis mandauit rumpere pontes
Conuexos ſaxis vt pacto hoc arceat Anglos,
Vtque iter impediat. Cum nil obſtare videret
Brutigenis validis: fierent quin peruia quæque
Ardua, Parrhiſios ſe concomitante caterua
Contulit, extemplò trepidam præmunit & urbem,
Rumpendos Sequanæ pontes ante omnia curat.
Securus ſibi viſus erat iam Celta, meatu
Fluminis occluſo. Miles tamen excubat hora
Qualibet, incurſum tum formidabilis Angli,
Tum metuens vrbis furibunda incendia pulchræ.
Aſt iter accelerans Anglorum exercitus acer
Improuiſus adeſt. Sed poſtquam nuncius omnes
Pontes perruptos, aditus conamine ſummo
Præcluſos retulit, rex implacabilis ardet,
Multa animo ſecum ac irata mente volutans.
Hæc demum potior viſa eſt ſententia Regi,
Fluminis ingentem qui præterlabitur vrbem
Parrhiſios pontem reparat rex impiger horis
Quadraginta octo, facilis traiectio facta
Militibus. Sequanam cis flumen in ordine ſtantes
Vltro laceſſebant hoſtes ad prælia Gallos:

Pontes fluminum perrumpuntur iuſſu Valeſij ad arcendos Anglos.

Anglus reparat pontem Parriſijs ruptum, duorũ dierũ ſpacio.

Ex æquo tandem cùm copia nulla daretur
Pugnandi, princeps mouit ſua caſtra Britannus.
Oppidulis totis ab agris dum tranſit in agros
Deletis, rapidos Phaethontis crederet ignes
Vndique, per terram hanc ſi quis vertiſſet ocellos
Attentus, donec miles veniſſet ad arua
Juxta Creſſeidis nemus. Hìc tentoria fixit.
Vallis amœna ſuit pratis vernantibus, amnis
In media fluitat tenui pellucidus vnda,
Hinc latis aruum ſpacijs accliue iacebat
Parrhiſios verſus quod proſcindebat aratro
Ruſticus indoctus feſtiuæ tempore pacis:
Hinc latus aprici collis, iugaque ardua quercus
Creſſeidis ſyluæ reddebant inuia dumis
Commiſtæ, hirtarum ſiluestria luſtra ferarum.
Angli valle graues hac laxauere labores
Somno indulgentes, & poſt obſonia ſumunt.
Decurrit ſubito in campum ſpeculator ab altis
Montibus, exclamans regem aduentare Valeſum,
Millibus innumeris ſtipatum: dat tuba ſtridens
Clangorem clarum vicibus per martia caſtra
Tergeminis. Angli voce vna arma, arma ſonabant.
Continuò Eduardus, præacuta capeſſite tela,
Forti animo inuicti: genus ortum à ſanguine Bruti:
Vota mea altitonans exaudiit æthere ſummo.
In manibus veſtris hodie iam præda petita eſt.

Poſtquam pugnæ nulla dabatur copia, mouet caſtra Caletum verſus.

Omnia in itinere flammis corripiuntur.

Sub Creſſeidis ſylua Anglus tentoria figit.

Valeſius inſequitur Anglos magno ſtipatus exercitu.

Rex ad prælium hortatur ſuos Anglos ſe ſtrenuos in pugna præbeãt.

Audio non regem ſolum, ſed totius omnes
Galliæ adeſſe viros antiquo ſtemmate claros.
Cur toties victam valido certamine gentem
Victores metuent, damaſque timere Leones
Incipient? clemens deus hoc auerterit omen.
Quòd ſi armentorum ſit dux imbellis, inibunt
Nunquã armenta acrem pugnam: cũ imbellibus inquã
Pugna futura hodie eſt: Veniunt, vt ditiõr Anglus
Excedat campo ſpolijs oneratus opimis,
Ex byſſo veſtes, fuluum aſportabitis aurum,
Et digitos gemmis ornabitis, ære crumenas
Signato, ſi ſtare loco, ſi audebitis hoſtes
Impetere & timidis infligere vulnera Gallis.
Dixerat Eduardus conſueto copia more

Acies Anglorum inſtruitur.

Militiæ inſtruitur, tutantur cornua lecti
Arquites armis leuibus, volucrique ſagitta.

Eduardus Regis filius primam ducit aciem adhuc 18. annorum.

Prima acie princeps hæredem collocat Anglus
Imberbem, qui non dum octauum impleuerat annum
Et decimum, non dum tenera lanugine malas
Texerat impuber, bellandi vt diſceret artem.
Ipſe locum medium pictis rex occupat armis,

Exercitus Britannicus à tergo ſiluam habet ne circumſepta à multitudine inimicorum periclitaretur.

Ad loca deducens aciem propiora iugoſo
Creſſeidis nemori ne quid poſt terga pericli
Forſitan accideret, collem ſic tramite Celta
Scanderet accliui, & locus eſſet iniquior hoſti
Bellum incepturo. Gallus cum cedere retrò

Hoſtem conſpiceret, præſidens ocyus acri
Addit equo calcar, ratus auſugiſſe Britannos.
Signa canunt, rauco cælum clamore replebat
Vtraque pars, turmas currentes excipit Anglus
Arcu curuato, lethalia ſpicula vibrans.
Excutit è ſella ſeſſorem ſaucius ictu
Bellator ſonipes, tundit quoque calce magiſtrum.
Alter equus longa conſoſſus arundine ſæuit
In ſocios patrios, conturbato ordine retro
Strenuus inſultans antiqua cubilia quærit.
Poſt alios alij excuſſis vectoribus illâc
Atque hâc tranſuerſim: ſepes foſſæue profundæ
Nil iter impediunt, currentibus auia ſparſim
Per loca, tellurem in curſu ſignante cruore.
Procurrunt pedites Galli crudelia telis
Prælia miſcentes, Angluſque reuerberat ictus.
Ductores primi Celtarum vulnera paſſi
Enſe cadunt, princeps quem ſæuus fluminis Albis
Accola cognoſcit Regem, Lorennius Acer
Duxque Dalanſonus, comes Harcourtes, Bloys, atque
Aumarles, aliique quibus de ſtemmate auito
Nominis accreuit ſplendor, vel ab arcibus altis.
Occidit attoniti nec non pars maxima vulgi.
Fulminat enſe pater Princeps Eduardus, & eius
Filius impubes; illoque Britannica virtus
Quanta ſit eluxit bello, quo millia cæſa

Gallus ratus Britannos metu perculſos retroceſſiſſe in eos impetum facit.

Equi Francorũ Saucij ſagittis excutiunt ſeſſores & ordines perturbant.

Duces & comites aliquot clariſſimi cadunt.

Eduardus ipſe & filius pugnant acerrime.

Anno 1344.

Triginta aut plus eo, campique cruore madebant.

Valesus vbi vidit tantam suorum stragem, fugit turpiter.

Quod postquam fieri aspexit de colle Valesus,
Continuò celeri cursu dilapsus equorum
In patriam remeat: Gallis quod dedecus ingens
Et sibi turpe fuit: nam plures ipse cateruas
Abduxit fugiens, tenuit quàm belliger Anglus.

Anglus victor.

Principio pugnæ tantum valet esse cruento
Pugnacem bello, pòst toto gaudia campo,
Anglorum replet concentus musicus aures.
Dulcibus exuuijs Gallorum auroque potiti,
Vmbrifero repetunt nostrates vespere castra.
Mane orto solis radiantis lumine Celtæ,
Rursum collecti, turbam agglomerantur in vnam
Tentaturi armis, mutabilis alea Martis
Num sit, quos hi tres Comites prece principe multa
Tandem exorato, vt det Marte lacessere Gallos:

Postridie tres comites Varuicenſis, Huntingtonius, & Hamptonius nouam cum hostibus pugnã ineunt & eos fundunt & vertunt in fugam.

Varuicensis atrox simul Huntingtonius heros,
Amptonisque decus summum Borealis adorti
Ex improuiso duro certamine fundunt.
Tum licuit tuto totis excurrere campis
Eduardo, & socijs, belli iam nemo repugnat.
Galli Brutigenis sese non amplius audent
Obijcere, aut armis contrà castrensibus ire.
Hinc tribus exactis rex mouit castra diebus

Eduardus obsidet Caletum.

Ad Gessoriacum littus, dein claudere vallo
Oppidulum & fossa cæpit, cum fraude Valesi

Et

Et prece pellectus Scotiæ qui ſceptra gerebat,
Anglorum inuadit fines, atque omnia flammis
Committit. Prudens Regina abſente marito
Fœdifragi incurſus intercluſura cohortes
Armatas cogit, nec opus monuiſſe colonos
Vt ſint auxilio; nullo monitore gregatim
Confluxere, citas & tardiùs ire queruntur
Horas ad ſceleris vindictam; haud omine dextro
Iam Scotus intulerat vim Dunelmenſibus agris
Cum formidandum ſæuus bellum inſtruit Anglus,
Aggrediturque hoſtem violantem fœdera ſacra.
Nominis incerti Scoticæ plebs obuia gentis
Sternitur, & triſti gladio cadit impia turba.
Fruſtra obluctantur Scotiæ Comiteſque Duceſque:
Quorum pars iacet occumbens, pars cætera capta
Captiuum corpus dedit vincentibus, auro
Et pacto pretio redimendum, bellicus vt mos
Poſtulat. At Dauid Scotiæ rex, captus, ad vrbem
Londinum fidei pendens digniſſima fractæ
Supplicia, adductus celebri concluditur arce.
Exiguus numerus volucri pede fiſus equorum
Effugit in patriam, teſtis certiſſimus Anglos
Deuiciſſe ſuos, & triſtia funera narrant.
Fama rei geſtæ teneris trans æquora pennis
Peruolat, Eduardo recto cuncta ordine pandens.
Tum Geſſoriacum littus circumſonat omne.

Dauid Scotiæ rex impulſore Gallo facit impreſſionem in Angliam.

Conflictus Anglorum & Scotorum.

Scoti cæſi & fugati. Anno 1345.

Dauid rex captiuus perducitur ad arcem Londinenſem.

Tum magnis latos campos clamoribus implent
Brutigenæ. Dolet audito rumore Valésus,
Inuidet & mæsto tristatus corde Britannis
Felicem rerum succeſſum, bellaque fausto
Omine gesta diu, tot ab hoste relata trophæa,
Non Geſſoriaci tamen oppugnatio ceſſat.
Incola nec requiem capit vllam: vexat vtrinque
Ciues, hinc veſana fames violentior hostis,
Inde Britannorum per celſa volatile telum
Mœnia traiectum. Mors vndique dira minatur,
Non hiemis torpens frigus, non flammeus ardor
Æstatis, potuit muris depellere Regem.
Vndecimus iam menſis adest, & longa videtur
Obſidio. Galli veniam pacemque precati,
Caletum venit in poteſtatem regis Anglorum.
Vltro ſe dedunt, miſeris ſi viuere detur
Muneris eſſe loco, magno pro munere poſcunt.
Æratas miles per portas Gallicus exit.
Vrbs patefacta datur firmis cum mœnibus Anglo.
Nec mora, præſidio impoſito rex inclytus æquor
Traijcit anguſtum, patriaſque reuertit ad oras.
Nocte intempeſta ſaluus claram appulit arcem
Londini, ciues ſummo venerantur honore
Egreſſum puppi, & teſtantur gaudia ſtructis
Ignibus, & lautis poſitis per compita menſis.
Lætitia eſt eadem numeroſa per oppida regni.
Multifido reſonat criſpata foramine buxus:

Gesta canit Regis dulci modulamine vulgus.
Ecce dei immemores commissi criminis vltrix
Securos Anglos inuadit noxia pestis,
Pæna grauis, rigido sed longè mollior ense.
Infantes lepidi modo sano corpore morbis
Correpti mediis matrum moriuntur in vlnis,
Atque animas ægrè miseris cruciatibus efflant.
Pars, postquam in venas irrepserat acre venenum,
Et cor impeteret, vitiato sanguine, vitæ
Sedem, oculos tollens somno torpente grauatos,
Expirat, frustra medicis sua pharmaca fidis
Dantibus: impatiens tetri pars altera morbi
Estratis surgit subito sine vestibus amens.
Dumque immaturæ vult euitare periclum
Mortis, procumbens mediis in cursibus heu heu
Deficit, & superas auras inuita relinquit.
Sæuierat pestis bis senos improba menses,
Nullus erat pagus, nec villa immunis ab illa.
Occiderant hominum & puerorum millia centum
Sic quos non fera vis, non hosticus abstulit ensis,
Peste domi pereunt absumpti corpora tabo.
Interea è vita discessit forte Valésus.
Gallorum in regnum gnatus successerat hæres
Nomine Johannes, audaci pectore princeps:
Ante alios idem iuuenili corpore pollens
Spe ductus patriis pellendi finibus Anglos.

Pestis grassatur per vniuersam Angliam.

Valesius Rex Gallorum moritur.

Iohannes regnat in Gallia.

Militis

Militis armati magnam vim contrahit, ingens
Atque mouet bellum diri certaminis expers.
Princeps Edwardus iunior regit Aquitaniam. *Filius Eduardus qui ſub ditione premebat*
Gaſconiam totam, adiunctaſque coercuit vrbes,
Occaſum verſus, quà Phœbus ſpectat Iberum:
Hic fuit Eduardus præfectus patrius illo
Tempore. Iohannem peditum aduentare cateruis
Eduardus in Pictonibus agens intelligit parari exercitū ab Iohanne. *Stipatum admonitus, promptam produxit apertos*
In campos aciem, ductor ſplendentibus armis.
Ecce tribus locus eſt vallatus mœnibus, iſtum
Indigenæ appellant Poyteuſen: non procul, ampla
Planicies in qua ramoſis frondibus arbor
Nulla viret, nec dumus ineſt, certaminis acris
Iohannes & Eduardus iunior in Pictonibus conferunt manus. *Fit locus, hic acies congreſſæ ſanguine totam*
Perfudere atro terram: concurritur haſtis
Fraxineis, & ſeſſores ſternuntur equorum.
Victi hoſtes pereunt, aciei rumpitur ordo;
Celta fugit reliquus, celeri pede victor anhelus
Inſequitur, ſtringens rapido veſtigia paſſu.
Vt canis in latis leporem venaticus aruis
Cum videt, hic prædam curſu petit, ille ſalutem,
Alter inhæſurus rictu minitatur aperto,
Formidat ſæuis comprendi morſibus alter:
Sic Anglus prædæ celer eſt ſpe, Celta timore
Deuictus, curſu capitur pars maxima turbæ,
Iohannes Rex capitur. *Captiuus quoque rex in caſtra adducitur, hoſti*

Dedere

Dedere quì ſeſe quam occidi maluit enſe
Inde Britannorum captus mandatur ad oras
Nauigio celeri: ſeruilia ſub iuga miſſus,
Diſceret vt Domino Regi parere Britanno.
Plantageneta duos Reges iam illuſtris habebat
Captiuos, tenuit comites cuſtodia mitis
Multos ambabus claro regionibus ortos
Sanguine, quos ſæuo bello cepere Britanni.
Attamen Eduardi viguit clementia Regis
Tanta, & tanta animo virtus innata ſedebat,
Vt pretio & pacto dimitteret ære redemptos
In patriam ad propriæ conſanguinitatis amicos
Gloria conſequitur Reges ſic bella gerentes.
Sic certare parit decus immortale duello,
Paſtores tondere boni haud deglubere cultris
Villoſum aſſueſcunt pecus. Inclytus ille monarcha
Supplicibus parſit, ſed contudit enſe ſuperbos,
Vndique ter fælix niſi quod trux Atropos occat
Ante diem gnati fatalia ſtamina vitæ.
Sed prius in lecto ſuſcepta prole iugali
Cui Richardus erat nomen, quem ex aſſe reliquit
Hæredem moriens, auus & cui ſceptra tenenda
Legauit, regni vt leges & iura iubebant
Vndecimum puer hic non dum tranſegerat annum
Cùm iuuenile caput geſſit diademate cinctum.
Sed poſtquam princeps iuſtis adoleuerat annis

Nobiliores Franci captiui ſupra mille & quingẽtos.

Iohannes Gallus & Dauid Scotus pretio redimuntur, ſic cæteri captiui

Mira animi leuitas in homine bellatore.

Eduardus filius moritur ante patrem. Eduardus pater moritur.

Richardus eius nominis ſecundus regnare cæpit.

Dicere non facile est quantum distaret auitis
Moribus atque animo, fuit hic quam dispare mente,
Dissimili ingenio claræ matrique patrique:
At virtus animis satraparum pristina mansit.
Ille vigor regni priscis heroibus olim
Floruit ingenitus, proles vt digna parentes
Æquaret fortes animis & laude duelli,
Auderetque vltro quosuis tolerare labores.
Ergo primores populi (quia mente colebat
Rex pacem placida, sæua arma domique foriſque
Languebant) veriti ne illos corrumpere possent
Ocia, ne populus solitis dissuetus ab armis
Degener inciperet fieri, se dedere turpi
Luxuriæ, somno, ludis, & inertibus horis:
Rege prius de re consulto, ludicra diri
Martis opus simulatum inter se bella mouebant,
Atque dies totos viginti quatuor hastis
Assumptis stadio statuunt decurrere fixo.
Deinde idem numerus procerum pars prima lacessens
Mittit ad externas gentes qui talia pandant.
Hippomachia ludicra inter Anglos & externos.
Ludus ab Angligenis mense exercebitur vno
Hastilus. Vrbi hærens fabrorum dictus agellus
Extra Londini muros, spacioſus & amplus
Est locus, hic stadium cursuris, certaque meta
Ponitur, huc veniant quacunque ex gente creati
Sanguine magnorum heroum. Certamine victor

Qui

Qui fuerit terris proſternens corpora plura,
Aut plures haſtas frangens, donabitur auri
Multa vi, capiet quamplurima ditia dona
Præmia virtutis Richardo hæc dante brabæa.
Hoc poſtquam multis innotuit vrbibus, alpes
Nubiferas vltra & citra, generoſior vt mens
Cuique eſt externo præclaro ſtemmate creto
Arma parans & equos ſpumoſum traijcit æquor.
E Gallis Pauli Comes aduenit, eius & hæres,
Cui piſcoſa dabat Batauorum terra ducatum,
Complures alij quos miſerat Itala tellus
Egregiæ ſtirpis Londini tempore certo
Atque die, è varijs orbis regionibus adſunt.
Prodit ab armiſona quam Cæſar ſtruxerat arce
Anglorum rector, viginti quatuor armis
Auratis tecti magnates tramite recto
Inde ſequebantur celebris per compita lata
Londini: numeroque pares, inſigniter albis
Seſe in equis vectas, iunxere heroides illis,
Suſpenſæ tenero baccata monilia collo,
Corpus acupictis velatæ veſtibus auro
Candenti, quibus in byſſo pictura nitebat
Aurea, ceruorum è collo pendente catena
Materiæ eiuſdem. Rex hæc inſignia gentis
Eſſe ſuæ voluit, nec pars aduerſa minoris
Ornatum niueis gemmis geſtauit amictum

Viginti quatuor proceres Angli laceſſunt tot quot veniunt.

Vectus equo quisque est ferrato tegmine & auro
Conspicuus, grata attonitæ spectacula plebi.
Ad stadium ventum est per vicos vrbis a næno
Fabrorum in campo. Tum lustrant ordine longo
Tam mirmillones quam pars contraria, pulchrum
Circuitu hippodromum: sonipes ferit arduus auras,
Calcibus insultans, bullatis clarus habenis.
Præcinit inflatis clangens taratantara buccis,
Concurrunt lecti seseque labore fatigant
Viribus immensis, iam salsus defluit imos
Ad talos sudor, veniebat anhelitus ore.
Hastæ stridentis fractæ petit æthera cuspis.
Aduersum truncus præfactus deiecit hostem,
Lætitia moti cordis spectacula plaudunt.
Nox interueniens certamina cæpta diei
Vnius abrumpit, repetunt sua luce secunda
Ludicra, seque suis animo maioribus æquos
Ostendunt, magnis quæsita est gloria rebus.
Tertia lux oritur, miratur concio multis
Ex populis collecta ducum præstrenua facta,
Turbine quo vibrent hastas, & brachia quanta
Vi moueant, quàm sit que animus generosus equorum.
Tinnitu armorum resonabat ab ictibus æther.
Gaudia quæque dies sua decertantibus adfert:
Iamque quater seni rigidis ludentibus hastis
Elapsi fugere dies, tempusque monebat

Concertatores tam Angli quam extrarum gentium proceres strenue se gerunt.

Ad noua Brutigenam properare negotia Regem.
Externos Rex ob virtutem laudibus effert.
Laudatos magnis ex flauo torquibus auro
Donat, & in patrias alijs dimittit onustos
Muneribus, dominos vt turgida zona grauaret.
At mirmillones famam pro munere poſcunt
Brutigenæ, capti ſolummodo laudis amore,
Finitaque ſuos pugna petiere penates.
Tunc tali affatur Richardum voce nepotem
Dux Lancaſtrenſis, Gandauo natus in vrbe.
Chare nepos patruo, flos inclyte ſtirpis auitæ,
Scis credo (generi ſi quando iniuria fiat,
Plantagenetarum) nos impatientibus ortos
Eſſe animis, belloque fero ius quærere noſtrum.
Maiorum fuit illa animi vis inſita ſemper
Pectoribus, pigeat cur me ſimilem eſſe meorum?
Rex venerande tuo multos pax alma per annos
Iam Regno viguit, nemo inſidiarier hoſtis,
Aut audet tecum duro contendere bello.
Cum conſanguineus tuus ipſe, & regia proles
Interea thalami ſociam regionis Iberæ,
Et patris hæredem fraudari diuite regno
Per vim contemplor, quod ei dant publica iura.
Ergo pace tua liceat mihi cogere paucos
Militiam in longinquam, & quæ ſunt coniugis, armis
Quærere, iuſtitiamque tremendo Marte tueri.

Dux Lancaſtrius petit à Rege veniam inuadendi Hiſpanos.

Talia dicentem ſermone accepit amico
Richardus patruum, dein circumſtantibus inſit
Reſponſio Regis. *Nobilibus. Laudo ingenium generoſius iſtud*
Ipſe tuum, noſtris nuſquam maioribus impar.
Ito bonis auibus celebratas gurgite Ibero
Ad terras: & quæ dos eſt vxoria iure
Quod gentes lato firmant communiter omnes,
Si non Hiſpani reddant, celer arripe bello.
Fraudari hæredes diuina humanaque iuſtos
Lex prohibet, Deus auxilium melioribus adfert.
His Lancaſtrenſem dictis dimittit, at ille
Ocyus inſtructa pro bello claſſe futuro,
Impreſſio facta in Hiſpaniam per ducem Lancaſtrienſem. *Milite ſtipatus generoſo, traijcit æquor*
Fluctiſonum, cum vxore pia natiſque duabus.
Cauſæ diffidens extemplò Hiſpanus, agebat
De pace acceptis & conditionibus offert
Argenti ac auri plauſtrorum protinus octo
Juſtum onus, argentique decem ſoluenda quotannis
Millia nummorum, pulchra Bayonis in arce,
Quæ fuit Anglorum tunc ſub ditione monarchæ.
Hiſpanus agit de pace. *Anglus at Hiſpano contra, quæ maxima natu,*
Pacis conditiones inter Ducem & Hiſpanum. *Dat nuptum gnatam, ſic vt coaleſceret arcto*
Fœdere firmatæ felix concordia pacis.
Rex Luſitanus (nam ſic ea pacta ferebant)
Filia ducis natu maxima nubit Hiſpano. *Accipit vxorem pompa fulgente ſecundam*
Filiolam, mox his, cæli duce numine, geſtis,

Anti-

Antiquas generis repetunt ab origine ſedes,
Oceano magno per ſidera fausta remenſo:
Dux, ſociique ſui terram tetigêre Britannam.
Paulo poſt regis permiſſu Marleus intrat
Ille comes Scotiæ per iter ventoſus equeſtre
Anglorum fines, Londini & prouocat omnes
Cuſpide acuta haſtæ ſecum certamen inire.
Conueniunt proceres, Princeps Richardus adeſſe
Spectator cupit hic, cupit atque ignobile vulgus.
Non tulit has bullas heros Moubraus inanes:
Sed conſcendit equum cælatis pulcher in armis,
Seſſoremque Scotum validus deiecit, equumque
Sternit humi duro ferrati verbere ligni:
Quo viſo reſonant crebro ſpectacula plauſu.
Exanimis fractis coſtis iacet ille duabus,
Nec valet erectus trepidis inſiſtere plantis,
Vicinas magis inde loco portatur in ædes.
Poſtque dies paucos creſcente dolore laborans
Emoritur: ſic quem armorum quæſiuit honorem
Perdidit infælix, minor & certamine ceſſit.
Darellus Scotus hac Courtnæum prouocat Anglum
Finita pugna, popularem captat & auram:
Viribus aſt impar fortunam expertus eandem eſt.
Tertius huic ſocius dum colluctatur arena
Haud ita fortis eques ſemel & quater ictibus ille
Sternitur horriſonis, victum & certaſſe pudebat

Inſolens prouocatio trium Scotorum aduerſus Anglos.

Scoti in Hippomachia ſternuntur.

Cocbur-

Cocburnum, patrias petit ergo inglorius oras.
Concertatores Haubercus corpore pollens,
Pectore Courtnæus, pulsatis vindice dextra
Externis, homines Anglos qui corde superbo
Sponte lacessissent summo afficiuntur honore
Compositis post ista domi certamina rebus,
Hibernia subacta per Richardum.
Pergit ad indomitos princeps Richardus Hibernos
Inque potestatem multo sine sanguine, sæuo
Marte reluctantes redigit. Tum post breue tempus
Exuit insigni sese diademate, sceptrum
Henrico Lancastrensi regale relinquens.
Henricus quartus regnare incipit.
Excipit Henricus quartus moderamina plebis
Anglorum, cuius patuit satis inclyta virtus
Cum pater Hispanum pro vxoris dote premebat.
Cum pater & gnatus paucis comitantibus Anglis
Henricus & eius pater Iohannes à Caleto per mediam Galliam cum paruis copijs ad Burdegalam peruenerunt.
A Gessoriaco procedens littore venit
Gasconiam ferroque hostes vexaret, & igne.
Multa viri virtus igitur celebrisque per orbem
Gentis honos cunctis pauidum incussere timorem
Hostibus Anglorum, ne quis fera bella mouere
Exterus auderet, iuuenisque interfuit istis
Omnibus, in cuius iam cesserat integra partem
Gloria gestarum rerum bellique domique.
Præter opes magnas fuit hic rex denique felix
Progenie pulchra, namque inclyta quattuor illi
Indolis eximiæ natos produxerat vxor

Quorum

Quorum procero, qui natu maximus hæres
Corpore, progressus cùm pubertatis ad annos
Esset, res gessit multas iuueniliter audax
Asciscens comites quos par sibi iunxerat ætas.
Nil tamen iniustè commisit, nil tamen vnquam
Extra virtutis normam, sapientibus æque
Ac alijs charus, sed in hoc eluxit imago
Pubere, quæ deinceps esset gesturus adultus.
Henricus genitor bis septem rexerat annos
Anglorum gentem summa cum laude & amore:
Jamque senescenti fatalis terminus æui
Ingruerat, morbus fatalem accersérat horam:
Arripit extemplò soboles diadema paternum,
Quem flexo proceres regem venerantur ouantes
Poplite, testanturque hilari sua gaudia gestu.
Jlle inter iuuenes paulò lasciuior ante
Defuncto genitore grauis constansque repentè
Moribus ablegat corruptis regis ab aula
Assuetos socios, & nugatoribus acrem
Pœnam si quisquam sua tecta reuiserit, addit.
Atque ita mutatus facit omnia principe digna,
Jngenio magno pòst consultoribus vsus.
Perraro cessat vigilans in publica regni
Commoda, ceu pastor totas insomnis ouili
Prospiciens noctes hiberno sidere ducit.
Dumque sagax expiscatur possessio quænam

Henrico patri mortuo succedit Henricus quintus.

Henricus initio regni lasciuos suos comites oblegat ab aula regia.

Henricus studet in reipub. commoda.

Iusta sibi fuerit, quæué essent iuris auorum:
Comperit infesto Francorum pectore Regem
Plurima Brutigenæ rectori damna dedisse.
Nec mora, consilium vocat, exponitque gerendum,
Quæ queat ad bellum pia causa mouere Britannos.
Assensere omnes proceres, regnique dynastæ,
Sæuo quærendum ferro ius Regis ab hoste.
Confestim rebus repetendis trans mare mittit

Legati ab Henrico missi in Galliam de rebus repetendis.

Legatos satrapas exculta mente, senili
Consilio, Gallo referant qui talia Regi.
Brutigenúm regni hæc animo fert rector iniquo
Te violasse fidem: Cur sic aliena rapaci

Oratio Legati regis Anglorum.

Attrahis ipse manu? cur sic iniurius Anglis,
Sæuus in absentes? Semper præsentibus Anglis
Si bellum intulerint (liceat mihi vera fateri)
Existis causa minor, inuitusque quod æquum est
Concedis: raptum nobis aut redde Britannis,
Aut ferrum expectes, vltrices insuper ignes.
Quæ blando extorquere à te sermone nequimus,
Mars dabit indomitus, tenet hæc fiducia nostrum
Henricum, quòd erit sceleris Deus vltor iniqui.
Dicere rex iubet ista, minas regaliter addit
Maturè ni mente velis resipiscere cautus
Mutata in melius: fallax est alea Martis.
Hæc vbi verba Britanno à Principe missus habebat
Legatus, Gallus cæpit ferue scere bile.

Gallo-

Gallorum fremitu præcelſa palatia Regis
Complentur, gliſcunt animi diſcordibus iris.
Rex coram cunctis ora indignantia ſoluit.
Quærere regna, labor: virtus eſt parta tueri
Maxima; ſi celebrem famam laudemque meretur,
Qui Marte aduerſo victor, ſortaſſis iniquo
Euaſit, populum ſeruilia ſub iuga mittens:
Nonne prius victis (animos ſi quando reſumunt)
Gloria maior erit pedibus pepuliſſe catenas,
Excuſſiſſe iugum collo, vim vique repulſam
Propulſaſſe? alia eſt alia felicior hora.
Non ſemper fortuna manet conſtantior vni.
Nunc fortis Gallus primas tenet, antè Britannus
Partes, nos olim fuimus (vos dicite) Troes.
Poſt decimum tandem Tros annum ſenſit Achiuos.
Gallia iam primum poſt multas cœpit ariſtas
Florere, & duce me criſtas attollere in altum,
Aduerſuſque ſuos hoſtes audentior ire.
Vos terrete minis pueros, terrete puellas
Laruis, nulla viros animoſos ſpectra mouebunt.
Non bullæ, oſtenſo vel verba minantia ferro.
Quid quod adhuc veſter rex eſt puerilibus annis,
Triſtis inexpertus belli: luſu ille pilarum
Se recreare domi contentus, fulgida pilis
Agmina deuitet, regat hæc maturior ætas.
Hoc ſit reſponſum, vos hæc mea dicta referte,

Reſponſio Regis Francorum.

Nos patrios fines, nos nostra tuebimur armis
Oppida, & inuito hæc Gallus defenderit hoste.
Hæc vbi legatis Gallus responsa dedisset,
Confestim cæpere domum properare reuerti.
Et quid Celta illis responderat, ordine pandunt.
Scomma malam in partem accipiens, Rex cætera risit.
Principis interea naues Hamptone parantur,
Queis per fluctiuagum pelagus fæliciter actis,
(Namque volente Deo siluit contrarius Auster)
Henricus transmisso mari Harfleu oppidum obsidet.
Rexque ducesque sui magna comitante caterua,
Hostili ante expectatum potiuntur arena.
Nauibus egressi deuastant omnia latè,
Horrea, tecta, lares fœdantes igne, ruinis,
Cæde: feris Anglis in prædam cætera cedunt.
Henricus castris noctem transegerat vnam,
Cùm sol postridie terris dimouerat vmbras
Exoriens, oculis hominum loca quæque recludens.
Rothomagi fluuius qua cursu defluit acri
In pontum, littusque suo maris impetit æstu,
Finitimosque suis humoribus irrigat agros,
Haud procul à castris vbi flaminis ostia pandunt
Rictu se patulo, senis vbi nocte dieque
Accipiunt horis præsalsi gurgitis vndas,
Flumen aquas, & idem rursum prius euomit haustas,
Conspexere duo munitis oppida muris,
Hoc citra ripam, trans ripam fluminis illud.

Actutum

Actutum Henricus populi iubet ambo coronis
Cingi, ferratis percelli glandibus ambo,
Et muros duro ex ferro testudine rumpi.
Insolitum genus hoc tormenti terruit omnes
Inclusos Celtas: pueri matresque senesque
Exangues trepidant, nec deuitare periclum
Quo pacto possent, inuestigare valebant.
Anglorum pendent denso ceu grando sagittæ
Aëre, cominus, ac etiam res eminus acta est.
Interea ne quid regis conatibus obstet,
Neue Britannorum queat infestare carinas,
Armatas aliquot naues, Neptunia regna
Inter vtrasque oras, regionum littus vtrumque
Quæ citò percurrant, præmittit ad æquora princeps.
Tum sociis scalas muris adhibere paratas
Imperat, & propius belli tormenta moueri,
Quamprimum tenebris depulsis crastina lux sit.
Hoc vbi vulgatum est castris, & quæque cohortes
Expediere gradu celeri se, fama ferebat
Illud in oppidulum, quod nomine dicitur Harflu.
Cras, sole exorto, ferro armipotente Britannum,
Mœnia cum domibus, cæsis qui tecta colebant,
Imo æquanda solo, quod erit tum parcere serum.
Ciuibus extemplò tremor ima per ossa cucurrit,
Desperare suis fortunis incola cœpit.
Quid faceret tali rerum concluſus in arcto,

Duodecim oppidani ex Harflu egressi petunt à rege Henrico pacem.

Ante oculos mors certa, ſuo de principe nullum
Venerat auxilium, nullam ſperare ſalutem
Concluſi poterant, placet hæc ſententia cunctis,
Vt tandem explorent quæ ſit clementia Regis
Anglorum, ſi flecti animus prece mollior vlla
Fortè queat, vitam vt ſaltem concederet illis.
Ergo bis ſeni ſunt ex melioribus omni
De numero lecti, cuſtos ſupremus & arcis,
Portis oppidulo qui progrediuntur apertis
Nudato capite, & demiſſo in pectora vultu,
Inceſſu tremulo, reſidebat pallor in ore,
Quiſque notam luctus pullos geſtabat amictus.
Martia deducti tandem in tentoria Regis,
Henricum his orant verbis pro ſeque ſuiſque,
Procumbunt & humi: ſenior cum ſupplice voce
Incipit. Aduerſum te ſi deliquimus ô Rex,
Antè aſtricta fides Domino, natale ſolumque,
Dum ſumptis armis adducto cardine portas
Duro firmatas venienti occluſimus ære
In cauſa eſt; meritas apud omnia ſecula laudes
In Regem ſeruata fides ſibi vendicat æquo
Iure, quis ob patriam mortem dubitabit adire?
Sed patriæ prodeſſe nihil mors noſtra valebit,
Si ſtamus contrà, cuncti moriemur inulti,
Inque poteſtatem venient bona noſtra (fatendum eſt)
Henrici Anglorum, atque ipſæ cum mœnibus arces.

Hactenus

Hactenus admiſſum ſi quid ſit, mitte, precamur.
Auxiliare dies princeps niſi miſerit intra
Octo præſidium (cauſam non dicimus) intres,
Poſſideas, habeas, ſatis potiare ſecundis
Oppidulo noſtro (tantummodo quæſo paciſci
De vita liceat) decet hæc clementia Regem.
Hæc animos olim virtus ornabat auorum.
Quod petit hic Gallus pro votis auferet, inquit
Henricus Celtas iſtâ ſub lege remittens
Ad ſedes proprias: dicto pro tempore factæ
Induciæ fuerant: elapſis octo diebus
Nil opis, auxilij nihil eſt: promiſſa petuntur
Reddi: tum flentes tenera cum prole parentes,
Virgineuſque chorus, veteres liquere penates.
Tum populus cunctus de portis Gallicus exit
Mœſtus, inarmatus, vacuus, miſer, æger, inopſque,
Vtque nouas ſedes quærat, migrare coactus.
Oppidulo belli potiuntur iure Britanni.
Mox iuſſu Regis proclamat præco per vrbes
Albionis, ſiquiſquam Harfleu velit eſſe colonus,
Trans mare, mechanicas ſeu ſit qui exerceat artes,
Acquirendarum vel opum mercator auarus,
Seu qui tellurem curuo proſcindat aratro,
Harflu conueniant. Vbi ſedes certa morandi
Henrico gratis dabitur donante petenti.
Nec ſolum ille, datis gaudebit at ædibus hæres.

Inducię factæ octo dierum.

Deditio oppidi & arcis Harfluenſis.

Angli commigrant ad incolendum Harfleum relicto ſolo natali.

Haud

Haud mora, conuenere greges ad littora paſſim
Quærentes ventos celeri cum puppe ſecundos.
Proximus & qua ſit traiectus Galliæ ad oras,
Quanta aderat paucis (res mira eſt) turba diebus,
Jam nullus vacuo locus eſt habitatior Harflu.
Præſidio impoſito Rex caſtra mouere Britannus
Henricus certior factus magnum Gallorum exercitum aduentare.
Cæpit, ad illius cùm venit nuntius aures,
Præcluſum ruptis iter eius pontibus eſſe,
Gallorum centum & viginti millia præſtò
Aduentare, omnes loricis corpora tectos,
Ornatos nitidis galearum in vertice plumis:
Turbam equitum quantam ſæclo nemo ante priore
Viderat, indomitam, ſpacioſa per arua volantem.
Plantageneta nihil motus tanto agmine, cæptum
Pergit iter, ſociſque animum fidentior addit,
Semper in aducrſos hoſtes veſtigia tendens.
Et quòd nox propior terris induceret vmbras,
Haud procul à denſis poſuit tentoria ſiluis.
Sub noctem rex Henricus inijt conſilium cum ſuis.
Deinde ſuos ſatrapas iubet auguſtale ſubire,
Conſultaturum ſe de præſente periclo.
Nam ter mille illinc aberat vix paſſibus hoſtis.
Seram ſub noctem ſic in penetrale vocati
Quæ ſtatuunt fieri, decernunt ſingula ſummo
Conſilio, aſt alias inter res ſole cadente,
Militibus iuſſum eſt præacutas cædere luco
Stratagemà.
Enſe ſudes, quarum prudens rex edocet vſum,

His vt currentes equites tellure refixis
Exciperent, & equo medijs dare vulnera possent
Cursibus, occultas aciei texerit ordo
Anterior fraudes, dolus est cùm tendis in hostem
(Si bello diro decernas) maxima virtus.
Intereà cælo nox intempesta ruebat,
Corpora mortales recreant cum fessa sopore
Curarum obliti, vt vegeti ad sua munia surgant.
Nocte illa somnis oculos clausere grauatos
Anglorum pauci: sinuosis arcubus aptat
Pars amenta suis, acuit pars spicula dura
Cote sagittarum, penetrent quæ fortiùs arma.
Iste creatori cæli cum coniuge natos
Commendat, tanquam moriturus luce futura:
Ille suos nummos exponit, mortuus orco
Mane recepturus Gallorum more vetusto.
Fulgens incautis aurora superuenit Anglis.
Arma arma Angligenæ (ferit hæc vox æthera summũ) Mane orto acies Anglorum instruitur.
Ductores clamant, capitote arma, arma precamur.
Tela tenete manu, totis iam viribus arcus
Tendite, seruetur pugnando debitus ordo.
En dicto citius iunctæ incessere phalanges,
Expectantque animis sæuum feruentibus hostem:
Pungit equum subitò cursor calcaribus vnus
Qui noctu terras hostiles peruigil errans
Lustrasset, sæuos Gallos & clamat adesse.

Ceu bruma media picea caligine ſpiſſus
Auſter cum pluuijs, ſiue vt nimboſus Orion
Excelſos montes aſpectu territat atro
Cum procul eſt, propior magno furit impete ventus:
Atrox ſic properat Celtarum exercitus orto
Sole per intentos ſignis fulgentibus agros.
Calce caua tellus pulſata tremebat equorum
Agmine denſato, volitatque ad ſidera puluis,
Mouerat hunc equitumque cohors, peditũque caterua.
Aurora hac complexus erat ſolito arctior artus
Henrici ſomnus, ſecuro ita corde quieſcit.
Tandem vnus comitum magni tentoria Regis
Ingreſſus, molli è ſomno tactu excitat illum,
Et Gallos intra paſſus bis mille meantes
Eſſe docet, populiſque ſuis inſtare periclum.
Ergo quid ducibus mandet, narrare precatur.
Rex vt erat totus diſcinctus amabile corpus
Henricus ſurgens è lecto orauit Deum. *Corripit è ſtratis, nixus genibuſque precatur.*
Summe deus faueas: te ſupplex inuoco, quæſo:
Da Deus omnipotens, da vires maxime magnas,
In te fixa mihi ſpes eſt, ne deſere ſeruum.
Hoſtis equis, nos ſumme Deus tibi fidimus vni.
Si princeps hodie fuero in certamine victor
Numinis inſignes laudes in ſæcula cuncta
Æde canet ſenior tum vir tum fœmina ſacra.
Hac prece finita, ſtruere imperat agmina princeps

Ocyus indutus veſtitu, indutus & armis
Exilit, & mediis inceſſu vadit ouante
Ordinibus, ſocios, quæ ſit fiducia rebus
Scitatur: læto reſpondent plurima vultu.
Dux Eboracenſis tum ſe inclinauit honoris
Cauſa: me complura mouent, vt teſter amorem
Officiumque meum ter Rex venerande Britannis.
Primum in te patriamque meam; concede quod opto,
Belli inter primos, aciei & in ordine primo
Vt locer, occumbens pariam memorabile nomen.
Aut niſi me vanum mentis deceperit omen:
Infeſtos gladio cædam crudeliter hoſtes,
Gloria præclarum factum hoc æterna ſequetur.
Deſiit ille loqui, tum Plantageneta leuauit
Ipſum, fidenter verbis affatus amicis:
Tu conſanguineus cum ſis chariſſimus id quo
Gratius eſſe nihil poterit, gratiſſimus offers:
Ingentes & ago grato pro pectore grates:
Nobilitatis opus petis, hoc concedo quod optas.
Fortibus aſſumptis ſocijs accingere gnauus
Confeſtim ad pugnam violento cum hoſte futuram,
Et meritas laudes pugnando viriliter auſer.
Nec mora, dirigitur pharetrati militis ordo,
Ipſorum inque duas pars maior ſpargitur alas.
Horrida belligeræ quæ portant pila phalanges.
Vexillum Regis circumſtant denſius armis.

Petit dux Eboracenſis vt ducat primos aciei ordinos.

Comes Suffolciæ dextrum comes Varuicensis lætum aciei tutatur cornu.

Inde Comes, clarum cui dat Suffolcia nomen,
Dextrum ductabat cornu, læuumque tuetur
Hinc Varuicensis, veteri stipatus vterque
Milite, qui manibus curuaret Apollinis arcum.
Turma equitum leuis hastatorum cornua firmat,
Atque in subsidijs, quos bellica acuta securis
Muniuit, positi, magno veluti osse gigantes
Audaces aciem claudebant vndique totam.
Hæc manus Anglorum, facies erat agminis ista.
Instructa iam acie, quota (Rex ait) hora diei est?
Qua solet in templis numen sacer ordo precari,
Respondent satrapæ, turrita per oppida regni

Rex Anglus hortatur suos ante pugnam vt strenuè se gerant.

Albionis: tum Rex animis estote Britanni
Fortibus, hac hora pro nobis presbyter orat,
Ergo agite ô iuuenes, facitote virilibus ausis,
Vestrorum vt similes hodie euadatis auorum,
Quorum non solum manibus propulsa, sed ipso
Gallica gens vultu prius expauefacta, fugata est.
Omnis abesto timor, mors formidabilis haud est
Ingenuis, si non hodie deuicero Gallos,
Vltimus ex nostro reddetur anhelitus ore:
Pro me captiuo redimendo nemo tributum
Soluet, nec precium diues regio Anglia pendet.
Dixerat, idem animus cunctis: exercitus alto
Clamore ingeminans omnes promittit ad vnum
Ferro absumendos, si fors contraria vertat.

Inte-

Interim in aduersos cæpit procedere Celtas
Tota manus, signoque dato vexilla leuare.
Ecce tubæ diri cecinerunt horrida Martis
Terribiles sonitus irritamenta futuræ
Cædis, funestæque acies vtrinque propinquant:
Miles atrox variis implet clamoribus auras:
Iamque aberant, arcu quantum valet ire sagitta
Missa viri fortis manibus: dux mittite (clamat)
Angligenæ, vestros calamos celeresque sagittas,
Mittite curuatis in atroces arcubus hostes.
Grandinis in morem, cum hibernus decidit imber,
Spicula missa volant, & clari lumen ademptum
Obscurant solis: percusso saucius armo
Se erigit excusso sessore arrectus in auras
Acer equus. Credens equitatus tutius esse
In pedites nostros protensis si inuolet hastis,
Ocyus irrumpens prælipati agminis hirtam
Aggreditur frontem: Tum pugna recruduit ingens.
Confixi sudibus præacutis (principis ante
Sicut erat monitu præceptum) puluere arenæ
Prouoluuntur equi, vitam sessoribus enses
Stricti adimunt. Pharetris vbi defecere sagittæ,
Arquites sternunt aduersos fustibus hostes.
Ipse manu magno conatu rex rotat ensem,
Nobilior faciebat idem pars, turbaque tota.
Omne nemus resonat pulsatæ cassidis ictu

Conflictus Anglorum & Francorum qui fit apud Agincourtum. Anno. 1415.

Armorum crebris tinnitibus insonat vnda,
Vicinique suis colles cum vallibus ægros
Accipiunt gemitus morientum, sanguis inundat
Seu cum terra madet quando Saturnus & illo
Iuppiter inferior Mars Sol radians Venus Hermes,
Luna tenet Cancrum Pisces & Scorpion vdum.
Tempora transfixus prælongo Barrius heros
Pilo deturbatur equo, cui spiritus æger
Vulnere mortifero in tenues euanuit auras.

Aliquot nobiles Gallorum in prælio cadunt.

Dux Alansonus percussus arundine lignum
Carne reuellebat, ferrum tamen osse reliquit
Altius infixum, mors immedicabile vulnus
Insequitur, labens & equo terram ore momordit
Expirans, similique perit (Brabantia) letho
Dux tuus. Hi fuerant equitatus ordine primo
Magnanimi satrapæ: post hos cecidere secundo
Nauarræ Comes & tuus Archiepiscopus (ô Sans)
Præterea comites octo periere cruentis
Vulneribus, trita appellant quos voce Barones
Plus centum, clari generis plus mille cadebant
Sexcenti. Notique decem plus millia vulgi
Ex Francorum acie, tercentum perdidit Anglus.
Et penes Henricum belli victoria mansit.
Heu Eboracensis funesta sternitur hasta,
Impetus in primos vbi fit furiosior Anglos,
Suffolcusque Comes compluribus ante necatis

Gallorum ex ſatrapis vitam cum ſanguine ſudit.
Captiuos proceres Gallos cuſtodia firmat.
His ita perfectis, ditato milite prædis
Et ſpoliis, clarus victor poſt prælia littus
Ad Geſſoriacum properat cum claſſe, penates
Tranſmiſſo pelago veterumque palatia Regum
Albionis repetit, turba comitante triumphans.
Cui Londinenſes ciues, & prætor, amicti
Velleribus Serûm ſplendentibus, obuiam ierunt
Mille ter extra vrbem paſſus, hoc fecit honoris:
Hoc cauſa officij fecit quiſque ordine ciuis,
Vt ſua ſignificet ſuperato gaudia Franco:
Vrbe etiam egreſſus templis ſacer ordo relictis,
Per vicos precibus diuinum numen adorat.
Voce precabatur multam reſonante ſalutem
Publica turba ſuo regi: pompamque ſequuntur
Ordine captiui longo victoris ad ædes
Principis, hoſpitijs Galli tractantur amœnis
Comiter, Henrico ſic præcipiente monarcha.
Ecce Sigiſmundus conſcenſa naue Britannûm
Ingreditur fines, quem rex humaniter Anglus
Excepit veterem gratiſſimus hoſpes amicum.
Nunc celeres agitant ceruos damaſque fugaces:
Nunc iuuat aucupium pandis haliætus & alis
Infeſtans volucres penna trepidante minores.
Anglo cum vacuæ facta eſt occaſio mentis

Henrico reduci ciues Londinenſes congratulantur.

Sigiſmundus imperator venit in Angliam & agit cum Henrico vt pax tãdem coeat inter illum & Francorum regem.

Indu-

Induperator ait, celebri rex inclyte fama,
Quæ tua gesta vehit totum pennata per orbem:
Victis, iam satis est bellorum, parce, precamur:
Jam per te satis est inimici sanguinis haustum:
Immodico cur te, ciuesque labore fatigas?
Quid petis vlterius? decorat victoria pugnæ
Nuper in omne foris partæ memorabilis æuum.
Pax tibi sit cordi, pacem cole, nil dedit alma
Pace Deus melius, miseris mortalibus vnquam.
Carolus hanc orat, legatus & illius vnâ
Mecum, qui præsens vestra versatur in aula.
Leges pacificæ, sublata lite, ferantur.
Auferet Henricus Gallo cedente, quod æquum est.
Paruos infantes patribus quin aspicis orbos,
Quantaque flet matrum charis viduata maritis
Turba? Deo Domino nos factos esse memento.
Ista Sigismundi paulum persuasio mentem
Flexerat Henrici, incerto qui fluctuat anceps
Pectore, quid faciat, natura mitior hêros.
Atque procul dubio sermo valuisset amici,
Si non Francorum legato orante, quod egit
Voce Sigismundus, subito venisset ab Harflu
Nuntius infaustum rursum instaurare duellum
Gallos, & diram cædem factam esse recentem
Anglorum, patratum id Rothomagensibus agris.
Vritur Henricus populorum cæde suorum

Galli violant fœdus.

Audita,

Audita, & motus vehementi excanduit ira
Quos paucos ſubitò numeroſus fuderat hoſtis
Caroli & occludit de pace agitantibus aurem
Legatis, referens, ſectabitur vltio factum.
Jnduperatorem puduit pro gente rebelli
Quòd ſupplex blanda prece ſollicitaſſet amicum,
Qui vario (vt mos eſt) donatus munere regum
Jam deceſſurus Sanctam cum Rege Britanno
Firmat amicitiam, patrias ventoque ſecundo
Per freta delatus ſaluus peruenit ad oras.
Extemplò rauco ſtridebant cornua cantu,
Efferaque ardeſcens flammato corde iuuentus
Vndique concurrit: iuſſu quiſque induit arma
Principis, & tumidum conſcenſis puppibus æquor
Tranſmittunt. Patulis Normania fertilis aruis
Excipit expoſitas ſaxoſo littore turmas.
Principio Henricus recreato milite Teucham
Oppugnat, magno conamine Celta reſiſtit,
Strenuus aſſultus propellens enſe feroces:
Armis capta tamen domino parere potenti
Cogitur, hoſpitio recipitque inuita Britannos.
Jnde petit Cadomum, quod non ſine ſanguine cepit
Hoſtis & Angligenûm: Virtus ſed vera domari
Neſcit: & in primo congreſſu fundit inertes.
Vi depugnatum eſt nuſquam maiore locorum,
Quam Cadomi, vrbs tandem cum magna deditur arce.

Rex Anglus inſtaurat bellum.

Ædibus vt ſacris, ſic ille pepercit aſylis.
Quod poſtquam pauidus cognouerat incola terræ,
Sanctam iuſtitiam tanto miratus in hoſte
Relligione ſacras quanta ſeruauerit ædes,
Se fidei Regis committunt fœmina, virque
Normanus, ſatis & portant in caſtra ciborum
Militibus, corbes completas pane ferentes
Hinc Alenconium expugnat victricibus armis
Henricus capit multa munitiſſima oppida in Normania.
Poſt Argentonium, portas Conſtantia pulchra
Vltro aperit, Landum, & Faleſia plebe referta,
A Gallo auxilium fruſtra expectantia capta
Inque poteſtatem venerunt principis ambo
Angligenæ: Sequanæ ripis contermina Larcha
Proxima turrigeris muris eſt præda Britannis.
Præterea multi vulgato nomine pagi.
Vltima Rothomagus reſtat, quæ mercibus auro,
Argento, vaſis pretioſis diues abundat,
Totius & caput eſt terræ Normanicæ in ima
Parte alti montis Sequanæ prope fluminis vndam.
Audito aduentus Angli rumore coloni
Finitimi, villas & proxima rura tenentes,
Huc comportarunt ſibi quæ cariſſima poſſent,
Poſſe capi nullis credentes viribus vrbem.
Rothomagus vrbs obſeſſa. Rothomagum ductis foſſis atque aggere claudens
Circundat valida rex obſidione Britannus.
Saxa rotans celſaſque reuellens machina turres

Ferrea

Ferrea teſtudo ſolerti apponitur arte,
Diruat vt muros præfixis cornibus altos.
Aulerici contrà ſummis de mœnibus acres
Conficiunt pugnas, ac aſpera ſaxa deorſum
Prouoluunt, teretes torquentes eminus haſtas.
Magnis res animis agitur tantiſper vtrinque
Lintribus armatis, donec ſupera, infera, Princeps
Obſtruit, occluſi, qui labitur, amnis, in vrbem,
Auxilij ne quid ſit, nequa cibaria poſſent
Inferri obſeſſis. Tota graſſatur in vrbe
Tum demum veſana fames penuria victus.
Opprimit Aulericos imbelles ergo puellos
Et turbam magnam muliebrem extrudere portis
Conantur: fruſtra prohibent mucronibus Angli
Id fieri, menſes aliquot durauerat acris
Obſidio, ciues cum deſperatio cæpit.
Rothomagus capitur. Iamque Anglus adeptus opimas Rothomagus capta.
Prædas in patriam perpulchra trophæa remittit.
Fama vrbis captæ vulgata (haud crederet vllus)
Brutigenis clari quantum ſuccreuit honoris
Vndique, quanta omnes Celtas formido premebat.
Paulo ante intrepidus, iam Celta, petebat, iniquis
Legibus attribui pacem, fera prælia tandem
Extinctis bellis remoueri, acceſſit ad iſta
Tunc mala Celtarum, Burgundio fraude peremptus,
Sparſaque ciuilis tota diſſenſio terra.

Quando ad colloquiũ ventũ eſt, Rex Gallus & omnes
Rex Henricus conſtituitur Regens Galliarum. Vnanimes proceres Henricum conſtituerunt
Rectorem patriæ, Catharinaque nubilis Anglo
Vt deſponſetur Francorum principis hæres.
Ex his coniugibus prognata propago duobus
Terras Gallorum pulchras moderetur & vrbes.
Henricus ducit in matrimonium Catharinam Caroli filiam & hæredem. Sic fore conceptis iurabat Carolus, vxor,
Turbaque nobilium, verbis, quos Gallia multos
Indigenas habuit, iurabat mobile vulgus.
At dedit Henricus pacem, mox regia virgo
Ducitur in pompa vinclo connexa iugali.
Brutigenæ multis epulum ſolenne diebus
Concelebrauerunt, matri, ſolatia ſponſæ,
Præbenteſque patri. Fælicem prole parentem
Tali plebs dicit, per quam tot commoda regnis
Pax adeò fælix populis donata duobus.
Plantageneta dabat princeps iam iura duabus
Gentibus, effrænes ductis cohibebat habenis.
Cum memor Angligenûm, cupienſque oſtendere quales
Anglia, quàm claras arceſque vrbeſque teneret,
Decernit reditum in patriam, picta ambo carina
Henricus & Catharina vxor veniunt in Angliam. Ad Londinenſem veniunt feliciter vrbem.
Ore verecundo noua nupta, eiuſque maritus.
Hîc circumuecta aurato per compita curru
More coronatur maiorum Regia coniux
Ingeminans, Rex ô viuat Reginaquè, vulgus,

Altiſo-

Altisonis ſuprema ferit clamoribus aſtra.
Non ita pòſt multò, cum iam reſpublica rectè
Compoſita auxilij vlteriùs nullius egeret,
Rebus Rex (vt erat prudens) accommodat horas,
Abſentem ſi ſorte grauis deſiderat æuo
Rex ſocer, Axonum viſit trans æquora fines.
Quò cum veniſſet, clarus Burgundio narrat
Hoſtem Delphinum trepidos mouiſſe tumultus,
Molirique Dolos. Quare præmittit in hoſtem
Henricus turmas, eius quæ frangere poſſent
Aſſultus; ſed adhuc maiora negotia curæ
Eſſe ſibi: Nihili Delphini pendere vires,
Vt qui nil præſente viriliter egerit hoſte,
A ſæuis biduique iter Anglis ſemper abeſſet.
Hoc agitur primùm vt res frumentaria totis
Suppetat in caſtris. Pòſt omnibus ære paratis,
In ſyluanecto Delphino facta poteſtas
Pugnæ, quam timidus campo non accipit æquo
Oblatam, numero & neruoſis viribus impar.
Quas igitur pugnax ad terras venerat Anglus:
Has odit cautus iuuenis, cane peius & angue:
Has refugit, ſocioſque loca in contraria vertit.
Si modo Bituriges animoſior Anglus adiſſet:
Biturigum terris multùm properando relictis,
Conenſes Gallus fugiens inuaſerat agros.
Obſidet hic populum quem Celtæ liberat armis

Catharina Regina more maiorum coronatur Londini.

Reditus Henrici in Gallia.

Henricus Rex facit Delphino poteſtatem pugnæ quam recuſat.

Dux Bedfordenſis, Delphini milite pulſo.
Interea fractumque æſtu nimioque labore
Corripit Henricum languentem febris acuta.
Cæli intemperies, ſextili Syrius ardens
Virus peſtiferi facit ingrandeſcere morbi:
Attamen egit iter miris cruciatibus Anglus
Afflictus, donec corpus tabeſcere morbo
Cæperat, atque fæces mortis ſentire propinquæ.
Aduolat Humphredus frater, Bedfordius heros
Aduolat effuſis lachrymis defleuit vterque
Caſum inopinatum. Rex deinde Britannicus inſit.
In cælum manibus ſublatis, debeo multum
O Deus omnipotens, dignas perſoluere grates
Non valeo, viridis tenero quòd flore inuentæ
Abſtrahor à mundo, nec adhuc expertus amaram
Fortunam: quod in hac vita præclarius actum eſt
Nobiſcum, ſummi clementia numinis eſto.
Ad fratres conuerſus ait cur pectore mœſto
Sic gemitis, cur ſic pleni ſingultibus eſtis?
Fatalem veniſſe diem mortemque propinquam
Gaudeo: quod nemo poterit vitare, ferendum.
Per ſacrum obteſtor fraterni fœdus amoris,
Filiolum Henricum, curetis, alatis, ametis,
Semper honoretis, diuino ante omnia cultu
Mentem informetis pueri: ſic dignus haberi
Imperio tanto, famaque vigére valebit.

Febris corripit Henricum.

Henricus agens animam comendat filium infantem & Catharinam Reginam ſuis fratribus.

Vxorem

Vxorem magno prognatam principe prolem,
Quæ merito nunc eſt ærumnoſiſſima matrum,
Suſtentate piis (decet hæc præſtare Britannos)
Officijs, vobis & ſit concordia cordi.
Dux Bedfordenſis, dux & Burgundio Francos,
Anglos Humphredus ſimili ſub iure gubernet.
Curatum enixè iubeo hoc fieri, impero, mando.
Olim terra fuit Normania iuris auorum,
Quam ferro amiſſam dextraque potente recépi,
Hanc retinete armis, iuſto hanc defendite bello.
Henrici illuſtris properans mors occupat artus.
Ille ſuæ patriæ decus immortale, per ævum
Venturum, virtutis & indelebile lumen
Celſo animo prorſus, leni quoque pectore ciues
Non ſolùm, at iuſtos hoſtes fideique probatæ
Dilexit, niueo rarò iracundior ore.
Æternæ famæ paulo pòſt Rege ſepulto
Parriſijs diadema, vias & compita circum,
Junior Henricus portat lepidiſſimus infans:
Nunquam perpetuo fortuna manebit amica
Quæ circumacta ſuo verſatilis orbe rotatur.
Hic Franci puerum Regem neglectui habentes
Deſciſcunt, violatque fidem gens perfida ſacro
Conſilio ante datam, quos dux Bedfordius vltor
Perdomat, & facta Delphinum cæde fugauit,
Rex ſtuduit paci, poſtquam maturuit annis,

Henricus quintus moritur.

Henricus ſextus eius filius de more coronatur Parriſijs.

Triſtia

Triſtia ſanguinei deuitans prælia campi:
Se non immiſcens vnquam ciuilibus vndis
Captabat placidæ ſecurior otia mentis.
In prece multus erat, ſecreto crebrius orans.
Sed tales homines populus ſceleratior odit,
Faſtidit, deteſtatur: non conuenit inter
Virtutem & vitium, lucem fugêre tenebræ.
Mite ergo ingenium poſtquam videre Britanni
Delphinus Comiteſque eius, fera prælia tentant.
Galli deficiunt ab Henrico ſexto. *Fraude domi capiunt alias, virtute receptæ*
Sunt vrbes aliæ quædam, ſublapſa refertur
Anglûm ſpes retrò, langueſcere pectora dicas:
Quippe erat Henricus quintus, dux ſtrenuus olim,
Mortuus: hinc damni grauior cauſa atque doloris.
Seditio rapidis accenſa domeſtica flammis
Diſcordia ciuilis in Anglia *De ſumma rerum, contentio perdita flagrat.*
Muſa ſile aut muſſans bella inteſtina Britannûm
Lugubri percurre ſono, quia vulnera tactu
Sæua recrudeſcunt veterem renouantque dolorem.
Henrici oblitis nulli Normania curæ
Brutigenis, ſolitis propugnatoribus orba
Incaſſum magni Gulielmi funera deflet,
Præreptas iuſtis vi poſſeſſoribus vrbes.
Delphinus totos nullo prohibente per agros
Francorum tranſit, priùs expugnata receptans
Oppida: perfacile eſt populum domuiſſe volentem

Tenden-

Tendentemque manus vltrò, nec clarior ornat
Gloria vincentem fuso sine sanguine regna.
Tanta domi subito dum sunt incendia rerum,
Externos Anglus quo pacto inuaderet hostes?
Ipse sibi est hostis, lacerat manus improba ventrem.
Quid quòd pes summum rabida caput atterit ira,
Et ciuis ciues scelerata mente trucidat,
Seruus herum, dominus seruum: Mars impius ardet.
Heu frater fratrem facto certamine mactat,
Vicinus vita vicinum priuat; ab hoste
Nil vsquam tutum est, frustra peteretur asylum,
Quod miseris omni prodest mortalibus æuo.
Nobilitata inter plures hæc sunt loca cæde,
Albani fanum, Blorum, Borealis & Ampton
Banbrecum campis, Barnettum collibus hærens,
** Experrectorum pagus, fanumque secundò*
Albani, propior Scoticis confinibus Exam,
Contiguoque istis habitantes rure coloni,
Mærentes hodie, quoties proscindit arator
Arua propinqua locis dentale reuellere terrâ
Semisepulta virûm sulcis Cerealibus ossa:
Mœsto execrantur planctu ciuile duellum,
Quo periere hominum plus centum millia cæsa.
Nobile Todcastrum clades accepta coegit
Millibus enectis ter denis nomen habere.
Vltima postremæ locus est Teuxburia pugnæ,

Loca in quibus bella maxima intestina confecta sunt.

* Wakefeldia.

Oppidulis his accedens certiſſima teſtis,
Bello inteſtino fluuios fluxiſſe cruoris.
Factio inter Eduardum quartum, & Henricum ſextũ Reges. *Tot peperit tam dira duorum factio Regum*
Prælia, quam litem magnus Deus ipſe diremit.
Boſuorthi bellum geſtum & nonnulla tacebo,
Septimus Henricus quibus eſt ſibi nomen adeptus
Henricus ſeptimus ex familia Lancaſtrenſi ſolus relictus ducit in matrimonium Elizabetham Eduardi quarti Regis filiam. *Præclarum celebris ventura in ſecula famæ.*
Filiolam Eduardi ducit Lancaſtrius herõs,
Et ſumma rerum potitur, ſic iura volebant,
Sic leges regni & proceres petiere Britanni.
Hoc Deus omnipotens pacis confecerat author,
Ciuiliſque habuit talem contentio finem.
Ciuilis ſeditio extinguitur. *Ciuibus ille ſuis regnat chariſſimus, hoſtes*
Omnes iure ipſum metuebant: numinis almi
Relligioſus erat cultor, pietatis, & æqui.
Verſutos hominesque malos vehementiùs odit
Viginti totos charus treſque amplius annos.
Henricus ſeptimus poſt annos viginti tres ſumma cum gloria excedit è vita. *Regibus externis in ſummo vixit honore,*
Magnanimus, iuſtus Rex, prudens, atque modeſtus.
Henrico hæredi moriens ſua regna reliquit
Diuitiaſque, immenſum argenti pondus & auri.

Finis Libri primi.

Huic

Henricus octauus.

Vic erat à teneris annis ars bellica cordi
Vt reliquas dotes, condignas principe tanto,
Corporis atq; animi nõ sit memorare necesse.
Quòd fortis, clemens, humeris quòd & altior ibat
Omnibus, egregia facie vultuque decoro.
Quarta à principio regni flauescere messis
Cæperat, æstiuo terras torrente calore,
Cum rex Anglorum Henricus fera bella ciebat,
Atroces Gallos & aperto marte lacessit.
Sollicitarat enim Romanus Episcopus illum
Ad bellum hoc: pelago transmisso classe Caletum
Peruenit, oppidulum triginta millibus implens
Armatorum hominum, delecti quattuor omni
Ductorum ex numero, Talbotus belliger, audax
Ponyngus, Ricius Thomas flos Cambrobritannúm,
Et Somersetus, quos rex præmiserat arua
Ad Morinûm. Quibus est magnis Terrouana muris
Condita, robusto Francorum milite fæta:
Vere nouo vt spirans stridenti flamine ventus
Verrit humum tenui stipulas cum puluere tollens,
Raditur vt tellus vncatis dentibus ima:
Sic equites Angli rapiunt armenta ferarum,
Captiuosque greges hominum, pecudesque boues que.
Omnia deuastant, ferro flammaque furentes.
Subsequitur princeps ter denis millibus ære
Contectis duro, Morinorumque obsidet vrbem.

Expeditio militum in Galliam per Henricum octauum.

Henricus octauus obsidet Terrouanam & Tornacum & capit vtrunque oppidum.

Sub rege Anglorum magnus meret induperator,
Germanique truces, duro gens strenua bello.
Pro mercede nihil nisi fuluum soluitur aurum.
Auri militibus radiantis copia totis
Tanta fuit castris, vt rex cudisse coactus
Nummum ex argento fuerit. Pugnantibus ampla
Munera dant animos, merces accendit ad arma.
Francorum pugnax equitatus prælia miscet,
Succurruntque suis, sed frustra infirmior arma
Turba capit, palmam bellando potentior Anglus
Aufert, lethifera transfossis hostibus hasta.
Diruta turrifragis bombardis mœnia præbent
Brutigenæ ingressum facilem, Gallisque timorem
Inijciunt: Tandem Terrouana deditur Anglo,
Oppiduli capti regem decorante trophæo
Prævalidi regis magnæ virtutis in armis
Fama per adiunctas terras pennata vagatur.
Quod postquam fieri Tornaci vrbs clara videbat,
Ingemit, Henrico pactum persoluit & aurum,
Angligenas passis intra sua mœnia portis
Sponte intromittens. Dominorum serua nouorum
Accipit ecce nouas Henrico principe leges.
Interea Scotiæ Iacobus regra gubernans
Firmandæ pacis causa dum Gallica bella
Gesta forent, sacram qui sumpserat antè synaxim,
Quique sacramenti se vinclo astrinxerat vltro

Imperator Maximilianus militat in castris Henrici. 8.

Tornacenses deditione facta soluunt Henrico decem millia coronatorũ.

Dum ageret Henricus octauus in Gallijs Iacobus Scotiæ fecit incursionem in Angliam.

Obser-

Obſeruaturum quicquid promiſit amico,
Finibus Anglorum graſſantes intulit ignes.
Armatorum hominum decies ſex millia ducens
Vaſtat, & abſentis domini crudeliter agros.
Limitis Angligenûm Borealis Surreus Heros
Aſſignatus erat cuſtos, qui milite lecto
Cautus in auxilium præclaro ſtemmate cretos,
Scroupum, Stanleium, Latimerum, alioſque ciebat.
Dacrus adeſt, pictis etiam Cliffordius armis,
Bulmer, Buttlerus, pelagi præfectus Houardus,
Edmunduſque illi ſocius, celebratus eodem
Stemmate tentauit primus certamen inire,
Nigris loricis ambo ſalſugine ponti.
Vertice Floddonis montis conſederat hoſtis:
Cumque propinquantes vidiſſet in ordine belli
Erectis ſignis fidentiùs ire Britannos,
Deſcendebat equo, ſiue hunc ſtimulauit inanis
Gloria, ſeu feruens (quæ non bene conſulit) ira.
Ductabatque aciem primam, mox fertur in Anglos:
Suſtinet inflictos duris vmbonibus ictus,
Imbuit & gladios manante cruore Britannus.
Iam tres integras pugnatum eſt cominus horas:
Vulneribus Scotus acceptis cadit enſe duobus,
Perfidiæ meritas fuſo dans ſanguine pœnas.
Pars fugit in patriam, pars altera cæſa Scotorum eſt.
Ex gente Henricus rex victor vtraque redibat

Iacobus violatæ fidei pœnas dat in pugnam enim prope montem Floddonem cum multis Scotorum millibus interficitur.

Inde domum, multos post hæc fæliciter annos
Hostibus his domitis tranquilla pace quieuit.
Facta est Angligenûm boreali iniuria genti,
Anno. 1543. Legatus Scotorum venit in Angliam.
De qua se purgans legatio missa Scotorum est.
Crimine purgato, rursum in sua regna recessit.
Hinc Scotus, hinc Anglus vario sermone fremebant,
Lis etenim fuerat de finibus inter vtrunque,
Murmur erat populis male conueniisse dŭobus.
Vix ter crescendo reparauerat aurea Phœbe
Cornua, & in solidum sese contraxerat orbem:
Quando magna manus pilis armata Scotorum,
Altera pars pedites, equites pars altera, in armis,
Irrumpens cælo pluuioso, mense Nouembri,
Vulcanum nostris ferrumque nocentius infert.
Vrbs est Carleolum circundata mœnibus altis,
Finibus occiduis sita, quæ sine collibus ampla
Planitie cùm sit, prospectat longius arua,
Ex qua deducit præfectus Regius vrbe
Vicinisque locis quibus indit Cumbria nomen,
Bis mille Angligenum fulgenti ex ære cateruas:
Magnanimus quas in campum VVhartonus apertum
Ducit, continuóque fit impetus acer in hostes.
Ast illis trepidum gelida formidine pectus
Incursio hostilis Scotorum haud procul à Carleolo.
Obstupuit primo congressu (numinis almi
Auxilio) victi flaua sternuntur arena.
Pars fugit in sylŭas, constructaque rupibus antra,

Pars

Pars fugit in denſas creſcentes montibus ornos:
Ipſe quidem Scotiæ rex qui ſub colle latebat
Territus euentu, ſociorum & cæde cruenta.
Altarum rapidum flumen tranabat aquarum,
Flumen inundarat prælargis imbribus auctum:
Vitam igitur merſus rapidis amiſit in vndis.
Bello captorum extra cæſos atque fugatos,
Ordinis obſcuri ac illuſtris maxima turba,
Quos vrbs Carleolum defeſſos nocte ſequenti
Accipit hoſpitio, & mœſtos cuſtodia ſeruat:
Plebeios vincto retinebant crure catenæ.
Paulo poſt pacto populares ære redempti,
Victorem & victum vt conuenerat inter vtroſque,
Ad proprios læti properant remeare penates.
Sed pars Nobilior ſatraparum ſtemmate creta,
Londini celebrem celeri mittuntur ad arcem
Curſu, qua triſtes incluſi degere primam
Coguntur noctem, ſpe libertatis adempta.
Poſtera nocturnas iam lux dimouerat vmbras,
Cum pius Henricus miſerorum haud immemor vnquã,
Humanis ſecum de rebus multa volutans,
Mandat, captiuos indutos veſtibus albis,
(Quas dedit ex byſſo princeps, regalia dona)
Ad ſe per mediam ducci comiter vrbem.
Tum de ingrato animo gentis perpauca loquutus,
De ſolita potiuſue innata fraude Scotorum

Iacobus Rex Scotorum torrentem tranans (vt aiunt) ſubmergitur.

Principes viri Scotorum capti.

Clementia Henrici Regis.

Increꝺ-

Increpuit, placido clemens tamen omnia vultu
Protulit, vt soliti sunt castigare parentes,
Dum proprio obiurgant genitam de corpore prolem.
Captiui contrà verbis compluribus vsi,
Plurima pro patria, pro se, pro principe dicunt
Defuncto, pariter poscentes supplice voce
De re dicturis faciles vt præbeat aures.
Annuit Henricus, tum facta silentia tectis,
Maximus & natu ex captiuis talia fatur.
O princeps inter reliquos clarissime Reges
Oratio captiuorum Scoticorum corã Hẽrico Rege.
Europæ, cuius cum primis bellica virtus
Exuperat, victi victorem agnoscimus æqua
Mente, nec à tali victos vnquam esse pudebit.
Quis pudor à magno sterni panthera leone?
Quod si quid grauius statuas meruisse, fatemur:
Facta tibi nostræ vitæque necisque potestas.
Mors captiuorum in tanto nil laudis habebit
Principe, nil lucri miles tuus vt perimamur
Inde reportabit, lactentes respice natos,
Consorteſque tori, lachrymis quæ funera deflent
Structa maritorum, tanquam sint morte perempti.
Gloria maior erit nos dimisisse nocentes,
(Si tamen ille nocens, peragit qui iussa magistri)
Quàm crudeli hostes morti bis mille dedisse.
Sed rem ipsam oramus perpendito lancibus æquis
Inclyte Rex, regni fines intrauimus huius,

Intuli-

Intulimuſque tuis ſæuos hoſtiliter ignes.
Nonne ſua pœnas noſtrates morte luerunt?
Veſcitur ætherea haud noſter rex amplius aura,
Aduerſum Martem, vitam lucemque peroſus.
Forſitan hoc fatum, aut potius Deus ipſe volebat
Sic fieri, cuius dependent omnia nutu,
Scilicet vt clemens duo conſociaret amore
Regna, duos populos animis diſcordibus antè
Redderet vnanimes, æterno fœdere iunctos.
Nunc oblata rei bene tenditur anſa gerendæ,
Quam Rex arripias, & gentem vtramque beabit.
Maſculus exiſtit tibi ſolus & vnicus hæres,
Extincto noſtri regni rectore, puella
Nuper nata capit manibus virguncula ſceptrum.
Quod ſi coniuncti fuerint vinclo ambo iugali,
Sublato ob talem bellorum ſemine cauſam:
Perpetua exultans regio vtraque pace fruetur.
Quid vetat hoc fieri, ſi ſuffrageris, & illud
Eſſe ratum iubeas, quod poſcimus atque precamur?
Finierat, cùm quod dixit pleno ore probabant
Vtraque pars, opus eſſe Dei concorde ferentes
Voce, duo tali ſi nexu regna coirent.
Rex pro præſenti reſpondit tempore pauca,
Dimiſſos iubet at tractari lautiùs, ædes
Cuilibet ipſorum tribui concedit in vſum:
Et ſumptum, veſtes, argentum donat & aurum.

Munificentia Henrici in Scotos.

Præterea ex auro captiuos torquibus ornat.
Venantur timidas iuga per decliuia damas,
Tenſaque veloces agitant in retia ceruos.
Sed ſibi blanda modum ſtatuit quandoque voluptas,
Et nihil ex omni quod ſuaue eſt parte placebit.
Gratior agricolis guſtu perdice bouilla,
Et præ delitijs caro ſalſa ſuilla probatur:
Frigida ſic noſtris præponunt rura Scotorum,
Quanquam cuncta placent, inuitique omnia laudant.
Tantus amor patriæ mortalia pectora tangit,
Nataliſque ſoli, præ quo bona cætera ſordent.
Ergo reuiſendi ſua tecta cupidine capti,
Tandem exorata venia, dum maxima Regi
Promittunt Anglo, facturos ſeſe vt in vnum
Regna duo coëant, & equis donauit & auro
Ceſſuros, læto vultu ſuper omnia gratis
Corpora dimiſit captiua Britannicus Heros.
Summo cum applauſu redeuntes accipit aula
Reginæ merſo ſoluentis iuſta marito.
Hos proceres princeps reduces quid agatur ab Anglis
Clara rogat: vafri primo celare benignum
Henrici erga illos animum, laudare monarcham
Parcius Anglorum cæperunt, deinde dolentem
Hortantur viduam nuptum ne collocet Anglo
Filiolam, quiuis potius gener aduena fiat.
In ſua regna vocet Gallos, gentesque remotas,

Scoti dehortantur viduam reginam ne collocet nuptum Anglo filiolam ſuam.

Pacem

Pacem commutet bello tentantibus vltro
Fortunam quam quæ dederit meliora daturam.
Has partes Scotiæ proceres aſſenſibus implent:
Finitimiſque locis confeſtim prælia tentant.
Jam Scotus Henrici iuſtam irritauerat iram
Fœdifragus, bellumque ingens tuba clara ſonabat.
Conueniunt proceres ſolenni more vocati,
Jndignum facinus clamant vno ore peractum,
Vindice ferro opus eſſe, opus eſſe & vindice flamma,
Quiſque ſuam promittit opem, mora longior æquo
Viſa omnis, quid quod vitam impendiſſe iuuabit?
Vt ſceleris populus queat eſſe Britannicus vltor
Lecti Ductores, Comes Herfordenſis auunclus
Eduardi, Regis gnati, Dudleius heros, Eduardus comes Hertfordenſis.
Quem rex Henricus claſſi præfecerat, ambo
Jngenijs animiſque pares, ſed diſpare neruis Iohannes Dudleius præfectus claſſis regiæ.
Corpore, nam magnis pollebat viribus alter,
Jracundus, atrox: minus acer & horridus alter:
Paucis ad littus veniunt hoſtile diebus
Puppibus aduecti, vento aſpirante ſecundo.
Nec mora, deſiliunt armato milite ſepti
Jn terram, nautis pugnam inceptantibus acrem:
Hac fugiunt illacque inimici: tecta domorum
Quas vetus aut ceſpes, cannæ aut texere paluſtres
Vulcano iniecto flammis crepitantibus ardent.
Feruentes Lithe prolapſa cadebat in ignes, Lithe & Edenburgum flammis corripiuntur.

Et regio fumat circum vicina cremata.
Fæminei sexus gemitus ad sidera grandi
Tolluntur strepitu, puerorum clamor in auras.
Nil nisi triste fuit, facieque miserrima rerum.
Post ad Edenburgum nostrates castra mouebant,
Hic pugna exoritur magnis clamoribus ingens.
Firmarant summo clausas conamine portas,
Sulphureo positis tormentis puluere plenis.
Hinc Scotus aduersus telis, hinc sternitur Anglus,
Percussi hi gladio, ast illi periere sagittis,
Fraxinea obstantes multos transuerberat hasta
Eminus emissa, complures glande cadebant.
Pars tandem Anglorum munitam inuaserat vrbem,
Iactantes rapidas summa ad fastigia flammas.
Ecce Scoti fugiunt, Anglis tormenta relinquunt:
Exhorrent, vt dama canes, vt cerua leones.
Restabant muri è saxo, pariesque domorum,
Cætera candenti fuerant consumpta fauilla.
Mansit Edenburgi tamen inuiolabile castrum
Antiquum ac ingens præduris cautibus horrens,
Confidens adeo flagransque cupidine famæ,
Dicere vt auderet suum inexpugnabile robur.
Sed docet euentus quæ vera aut vana ferantur.
Regis tale aliquid minimè mandata sinebant
Moliri in presens: exercitus Anglicus ergo
In patriam ad socios fama præeunte Britannos

Puppibus

Puppibus auehitur, magno clamore tubarum,
Nauibus in ſolita rurſum ſtatione relictis.
Poſtquam curuatas firmauerat anchora proras,
Heros ingreditur Regis Dudleius aulam.
Summa vbi lætitia porrectis ordine dextris,
Excipitur, procerum dicit recipitque ſalutem,
Ante omnes princeps Henricus laudibus effert
Præfectum maris, inuictam cum corpore mentem
Prædicat illius verbis, & præmia iungit.
Signa peragrarat rapidus vix omnia Phœbus,
Anglis bellorum cum Gallia porrigit anſam,
Cuius Rex nuper cum diris fœdera Turcis
Iunxerat, heu nimium res eſt indigna relatu
Chriſticolam facere hoc qui religionis amantem
Se profitens titulum pietatis venditat orbi.
Huic igitur bello totus Rex inclytus armis
Intentus, ſatrapis & ſuffragante ſenatu,
Arma parat prudens, aſſuetaque corpora longæ
Militiæ, fortes animos ad prælia promptos
Pectore fidenti cunctos educit ad arma.
Adſunt & proceres & adeſt ignobile vulgus,
Inprimis princeps is quo Suffolcia gaudet,
Vectus equo inſigni, Tyrio reſplenduit oſtro,
Auratam portans galeam, criſtamque comantem.
Et quo lætatur Norpholcia, diues ouilis
Velleris, exultans aderat, dux pronus in iram,

Apparatus belli aduerſum Francos.

Dux Suffolciæ, Dux Norpholciæ Comes Arundellius Pauletus, Ruſſellus aſcripti in hãc militiam.

Ast animo infracto prorsus nec marte domandus,
Integris iuuenis comes Arundellius annis,
Pauletus cui res est frumentaria curæ,
Russellus quos terra ferax Deuonia stanni
Gignit, ad hoc bellum pollentes robore duxit.
VVallia non paucos, paucos & Hibernia misit,
Nec mortem stricto metuentes ense nec hostes,
Et pede pernici manibusque & corde valentes.
Pars regni Borealis equis lectissima pubes
Contecti tunicis ex duro corpora ferro,
Alitibus cursus equitando volantibus æquant.
Antonius Brounus quo non præstantior alter,
Corpora si spectes hominum, nec fortior armis
Præscribente, lubens equitatum, Rege, gubernat.
Ex tota Anglorum confluxerat vndique gente
Multa manus iuuenũ, numerusq; haud paruus equorũ,
Cornea quadrupedum pingues quatit vngula campos,
Hastatique equites procurrere longius audent.
Jamque instructa acies procedens agmine longo,
Aëreum variis cælum clamoribus implet.
Armato montes & valles milite tanquam
Vel niue vel summo de cælo rore cadente
Respersos licuit vidisse strepentibus armis.
Quorum sub radijs Phœbi perstrinxit ocellos
Fulgor, vt intuitum Titania lumina tollunt.
Discolor arte noua lanæ præmollis amictus

Antonius Brounus magister equitum.

Tinctus,

Tinctus, discretas potuit monstrare phalanges.
Byssina quæque suam præcedunt signa cohortem,
Agnoscit Ductoris ouans insignia miles.
Quales se attollunt super omnia gramina flores
Vere nouo, nitidis gratumque coloribus addunt
Aspectum, si quis lætos inuiserit agros:
Talis erat noster totis exercitus aruis,
Progrediens picto indutus saga byssina limbo,
Splendorem solis rapidum referentibus armis.
Rex capite Henricus reliquos supereminet omnes,
Heros prævalidus, seu fortia brachia spectes,
Seu suras quas fuluo opifex incluserat auro,
Siue virile ducis præstanti pectore corpus,
Nulla vi domitum, nullo penetrabile ferro.
Arma illum meliore ex ære polita tuentur,
Arma ea iurasses Veneris fabricasse maritum,
Mulciberique Dei vasto Cyclopas in antro.
Nam montes illic opifex celarat & amnes
Hâc Ordolucos, ex illa parte Salingas,
Præterea Thamesin qui rectâ tendit in æquor.
Eurus ab aurora qua flans sua flamina profert
Sabrinam, & Trentam, demisso gurgite riuos
Oceanus quorum defessas accipit vndas.
In summa nitidi thoracis margine Regum
Incisa effigies, & origo stirpis auitæ:
Plantageneta suum solium Rex quartus habebat
Eduardus,

Rex Henricus octauus.

Eduardus, ſextique Henrici ſtabat imago,
Haud procul hinc ambo maternus anuſque paternus.
Septimus adiuncta cum coniuge ſede locatur
Henricus, meritus Salomonis nomen habere,
Et quod erat prudens, & quod pius, vtraque virtus
Heroi iuſto famam eſt paritura perennem.
Caſſis habet gnatum puerum iuuenilibus annis,
Quem fera mors terris inuidit ſceptra tenentem.
Virgo vna, atque alia, at diuerſa matre creatæ
Hæredes regni (ſic lex & iura volebant)
In galea ſculptæ ſolium regale tenebant.
Spicula curuato ſeu Rex emiſerat arcu,
Acclamant omnes illum hoc certamine primum.
Siue leuem adductis contorſit viribus haſtam,
Illi ceſſiſſet rurſum, ſi viueret, Hector.
Hoſti congreſſus diſtricto cominus enſe
Fulminis in morem ſimilis vibrabat Achilli.
Denique qualis erat princeps, exercitus omnis
Eſſe cupit talis, ſtimulus præacutus honoris
Extimulat magnas ad res virtute gerendas.
Mollem vel craſſam diſcernit fimbria veſtem:
Miles erit fortis qui ſub duce militat acri.
Arma ſuper, veſtis gemmis præluxit ab Indis
Allatis, viridique oculos hebetante ſmaragdo.
Annexi fuerant, adamas, ſapphirus, iaſpes.
Balteus ex auro, capulus fuit aureus, vmbo

Aureus,

Aureus, aut ſi quid ſuluo pretioſius auro,
Denique vel pulchræ phaleræ, bullataque frena
Artem oſtentabant, & ſumptum principe dignum.
Non hominem tali plebs ruſtica retur amictu,
Crederet eſſe Deum. Summus Deus ipſe monarcha,
Terrenos celebri vult eſſe in honore monarchas,
Vt Salomona pium fulſiſſe decore videmus.
Iam mare, quod tumidis auguſtum interluit vndis,
Littus vtrunque cito zephiro aſpirante ſecundo
Tranſierant Angli, Geſſoriacoque potiti
Rex ſociique cibis recreabant corpora laſſa,
Inducit tandem feſſis nox atra ſoporem.
Maxima pars vigilat, cura haud ſinit eſſe quietos,
Quæ parua aut nulla eſt, cupidis mora longa videtur.
Cum primum Titan ab aquis emerſit Eois,
Terribilis tuba dat ſonitum, quiſque arma capeſſit,
Atque gradum faciunt Gallorum Regis in oras.
Igniferi currus vergentia lumina verſus
Eſt locus amplus apud Gallos Arteſia dicta,
Paſcendo pecori fœcundo fertilis agro
Arboribuſque ſcatens, quas Danoruoia gignit.
Hic ſita conſpicitur nitidis Bollonia tectis, Bolonia obſeſſa.
Littore ſtructa maris, quam murus ſaxeus ambit,
Hoſtibus inuictis inuicta prioribus annis.
Occipiunt fortes hanc oppugnare Britanni,
Hanc circumuallant egeſtoque aggere cingunt.

Egreſſus ſpes nulla patet remanentibus intus,
Proximus inuigilat muris Dudleius heros,
Nautarum, veniens pelago, comitante caterua.
Nautæ, hominũ genus impauidũ, temerariũ, & audax,
Quos mare fluctiuagum vehementi turbine motum
Quando vadis tremulas ſyrtes euerrit ab imis,
Non vnquam gelida pauidos formidine reddit.
Non quicquid terrere poteſt per ſaxa, per ignes,
Per mare, per terras, non vlla pericula terrent.
Iſtis præfectus pelagi gaudebat alumnis,
Seque putat rurſum tali duce nauta beatum.
Sic ſimilis ſimilem cupidis amplectitur vlnis,
Scilicet, hæc hominum pars eſt ex quattuor vna,
A qua Bolloni metuere pericula ciues.
Carolus ex alia Brandonus parte minatur,
Obſeſſoque loco requiem negat omnibus horis.
Haud procul hinc noſtri ſita ſunt tentoria Regis,
Vnde ſolent celeres miſſæ volitare ſagittæ,
Sæuaque magnificis miſceri incendia tectis.
Nemo inimicorum pauidos attollit ocellos.
Nil eſt intra vrbem totam niſi pallidus horror.
Tandem proiiciunt è mœnibus ignea tela
Obſeſſi Galli, & propulſant fortiter ictus
Anglorum, noſtros vrgentque virilibus auſis.
Pugna recrudeſcit, metus hinc, hinc gloria fortes
Reddit, iactando certatim miſſile ferrum.

Confoſſi

Confossi sæuò moriuntur vulnere multi,
Pars perit ex illis maior: qui celsa tuentur
Mœnia, corporibus mutilis referuntur in ædes:
Ille iacet pænè exanimis, pede claudicat alter,
Dispersò cerebro faciei nulla figura
Alterius, saxi iactu perrumpitur alter.
Prisca oppugnandis in fortibus vrbibus ætas,
Vsa manu ex ligno facta testudine fertur,
Aut aries ferro solidissima cornua gestans,
Ex muro prensos lapides quasi dente reuulsit:
Nil habet hæc nostro quod agat modò machina sæclo,
Inuenere nouas artes ad bella minores.
Tormenti genus est ex ferro aut ære coactum,
Quod Franciscanus frater reperisse refertur,
Vt capias paucis validissima castra diebus,
Quæ vix cepisses armis toto prius anno.
Sulphureus puluis primò vt caua compleat æris,
Atque modum iustum tormenti ponderis æquet,
Sit minor an maior de pondere, regula monstrat.
Ex saxo aut ferro si post imponere glandem
Contiguam satagas per perpendicula vibrans:
Credere quis vellet nisi id experientia firmet,
Ventosa vi glans admoto protinus igne
Excutitur, metamque volando per æthera tangit,
Effringens rigidis obstantia mœnia saxis.
Nil valet aduersum missæ se opponere glandi,

Nam quæ ſtare poteſt, quantumuis ferrea moles?
His circumſeptum tormentis verbera glandis
Oppidulum patitur ſonitu circumſonat aura,
In cælum aſſurgunt ſpiſſa fuligine nubes,
Terra & tecta tremunt: quaſi turbinis ipſa furentis,
Impulſu fundamentis quaterentur ab imis,
Ingeminant noſtri magnis clamoribus ictus,
Cum ſubito fecit muri pars lapſa ruinam:
Quam cælum, & pelagus tonat ipſaque caſtra fragore
Iohannes Dudleius Regem flexis genibus rogat vt primus cum ſuis nautis muros Boloniæ ſcandat.
Nautarum Dux extemplo ſtatione relicta,
Auguſtale ſubit, ſupplex vbi poplite flexo
Poſtulat, vt liceat primo ſibi ſcandere muros,
Militibuſque ſuis vt nemo ex omnibus iſtam
Præripiat laudem, quamuis laus iuncta periclo
Eſſet præſenti, potior quia gloria vita
Et mutanda foret muralis morte corona.
Per ſe perque ſuos modo ſit victoria parta
Mille vices adeat mortem, ſi forte renaſci
Mille vices poſſet. Voto Rex optimus ægrè
Aſſenſit (tanto eſt illum complexus amore)
Poſterus vtque dies optata det, annuit illi.
Ille agit Henrico grates quaſi nactus opimum
Theſaurum voti compos: cum coniuge gnatos
Commendat Regi, mox ad ſua caſtra reuertit.
Proxima nox cupido ſibi viſa eſt longior æquo,
Mens agilis ſomnum ſomno irrepente repellit.

Ante ortam lucem famulis de more vocatis,
Præcipit armari corpus leuioribus armis,
Inde animo secum tacitus complura volutans,
Expectat primum venturi luminis ortum,
Conuenit minimo nautarum concio iussu,
Tanquam inuitati lautis ad prandia mensis.
Tum coram cunctis Dudleïus ora resoluit: Oratio Dudlei ad nautas.
Qui nullum facinus tota memorabile vita
Ediderint, inuicta cohors, migrare videntur
Hinc, vt qui structa nil dixerit histrio scena:
Nascimur vt patriam vitaque operaque iuuemus.
Aut quid in hoc mundo ignauos vixisse iuuabit?
Terra suos amplo profert cum fœnore fructus,
Tempore poma ferax præscripto parturit arbos,
Malus mala parit, producit cornaque cornus,
Hæc prosunt Dominis, prosuntque colentibus agros.
Ennumerare queo nil quod sit inutile, quod non
Fœtificans affert alieno commoda ventri:
Acceptam patriæ vitam nos ferre fatendum est,
Et non pro patria nos vitam impendere iustum est?
Quid vita hæc hominis, placidus nisi somnus inertis?
Actio virtutis laus est certissima, cumque
Non simplex vigeat virtus loca prima tenebit
Belligerans causas ob iustas arma capessens.
Absumpti longis animam cruciatibus edunt
Languentes morbis: in bello pulchra paratur

Mors, homo momento pugnans extinguitur horæ.
Euolat in tenues lætus cito ſpiritus auras,
Subdimur Henrico nos, & noſtra omnia regi,
Numinis imperio diuini. Iuſſa tonantis,
Si voluere Dei præſenti obtrudere morti,
Si nos vult, alacri parendum eſt mente iubenti.
Quanto eſt nobilius, gratum præſtare volentes,
Officium potius, quam rege iubente coactõs?
Gloria victores me, vos, æterna ſequetur,
Veram non pariunt niſi ſumma pericula laudem:
Nunc audite precor quorſum hæc oratio tendat.
Hoſtem inuadendum cenſet ſacer eſſe ſenatus,
Appoſitis longis, ſcandendaque mœnia ſcalis,
Hæc delegatur precibus prouincia fuſis,
Grata mihi veſtrum ſi quilibet arripit omen,
Euentum, me ſcite ducem promittere fauſtum.
Deſijt ille loqui, ſcalas vno ore repoſcunt
Nautæ, vix alacres à muris pœna coercet:
Tantus amor laudis, tantaque cupidine flagrant.
Sed pius Henricus non tanti mœnibus vrbes
Æſtimat incluſas, vt certa cæde ſuorum
Fortia lucretur cum totis oppida regnis,
Dudleium iubet ergo ſuis deſiſtere cæptis.
Pauci interceſſere dies, Bollonia ſupplex
Armis depoſitis Henrico porrigit herbam.
Commigrant aliô Galli portaſque recludunt,

Bolonia deditione facta ceſſit in poteſtatem Regis Angliæ.

Intromit-

Intromittentes galeis fulgentibus Anglos.
Sex hinc exierant Gallorum millia gentis:
Mœnia cum domibus cum turribus occupat Anglus,
Munitæque nouis ſtabant cuſtodibus arces,
Diſpoſitis princeps certa ſtatione cateruis
Oppidulo nuper deuicto præficit illum Iohannes Dudleius præpoſitus Boloniæ.
Magnanimum, fuerat cui claſſis Regia curæ.
Rex conſtipatus magnatibus æquora rurſum
Traiecit, ad propriας rediens fæliciter oras.
Dudleius vigili commiſſum munus adornat
Cura, ſollicito percurrens pectore cuncta,
Conſiliumque ſuis prudens hoſtile retardat
Conſilijs, interdumque inimicos opprimit aſtu
Incautos Gallos, nunc marte laceſſit aperto,
Captiuos faciens complures: enſe trucidat
Pœnè infinitos, præclarè plurima luce
Quaque gerit, latè quibus increbreſcere nomen
Dudlei cæpit, fieri eius gloria maior
Francorum terris, Henrico & gratior eſſe.
Terue quaterue ſuo coniunxerat aurea Phœbe
Se fratri, reuocatque repentè Britannicus heros
Ad tractanda ſui grauiora negotia regni
Præfectum pelagi: redeunti nobilis ordo
Gratatur reduci, gratatur & Anglica pubes.
Poſt menſes aliquot volitat prænuntia fama,
Gallos ornauiſſe ſuas cum remige claſſes,

Scilicet,

Galli contrahunt maximam classem & inuadunt insulam vectem.

Scilicet in nostras vt ab ijs impressio terras
Hostilis fieret, defendere quisque parabat.
Tenduntur faculæ piceæ per littora ponti,
Et quibus accensis certissima signa darentur,
Si quando terras nostras inuaderet hostis,
Et combusturus vicos è puppibus iret.
Sol curru rapido percurrerat ora Leonis,
Gallica cum pleno perflantur carbasa vento.
Pontus iam non pontus erat, si è rupibus altis
Demissas casu quis prospexisset in vndas.
Vel nemus vmbrosum, vel silua frequentibus ornis
Esse videbatur, vel consitus arbore campus.
Circumclusa mari salso iacet insula vectis:
Anglorum littus quâ pulsat fluctibus auster,
Huc longas inimica cohors vertêre carinas.
Figitur à summis curuatilis anchora proris,
Danteque nauclero sua signa celeusmate claro,
Desilit in fluuam vt quisque est animosus arenam.
Vnius ecce domus congestum cespite culmen,
Arsit, & agrestes habitantes vecte coloni
Prosiliunt, sæuos inque hostes tela retorquent.
Vtque feræ catulis quæ construxere cubile
Insidiatores venientes vnguibus arcent,
Inque fugam vertunt, tanta est audacia matrum,
Ore canes oblatrantes ne cominus ausint
Congredi, & inuisas generi spoliare latebras:

Sic

Sic ſeſe & ſobolem charam, cum vxore mariti
Defendunt, Gallis ne præda voracibus eſſent.
Acrius inſiſtunt telis, Galloſque repellunt
Cultores Vectis: retro fugiſſe videres
Francos, inque fuga reſupino corpore ſterni.
Elapſi curſu, naues pars cetera ſcandit.
Forte per id tempus naues ſtatione propinqua
Regales habuit, quæ Portuſmutha vocatur:
Iſtinc ſex denæ ſoluentes omine fauſto,
Ter centum contra ratibus noua bella minantur:
Effulgent enſes, tormentis emicat ignis,
Milite vim Gallis facturo tranſtra replentur,
Omne ſimul cœlum reſonat clangore tubarum.
Illa cæruleum fluxiſſet luce cruentum,
Et mare mouiſſet rubicundo è gurgite fluctus,
Si non fortuito ratis eminus vna periſſet
Ex noſtris: nauem hanc nautarum incuria merſit.
Diffidens ſubito virtuti Celta ſuorum,
Si pugnam facerent naualem littore noſtro:
In patriam retrò profugis dat vela carinis.
Sic Galli in magnum ceſſerunt dedecus auſa,
Sic rebus repetant infectis ſæpius Anglos.
At claſſem Henrici melior fortuna ſequente
Anno, flaminibus Boreæ deduxit in altum.
Quam prius acceptis monitis à principe toto
Quæ facienda forent curſu, Dudleius Heros

Franci nullum memorabile facinus patrantes in patriam reuertuntur.

Portuſmutha.

Dirigit in terras inimicas: nauta Britannus
Littoris hostilis fraudisque locique peritus,
E ratibus paruas demisit in æquora cymbas.
His vecti ad terram remo impellente per vndam
Infestis signis omni lectissima pubes
Treporte oppidum Galliæ maritimum à Iohanne Dudleo præfecto regiæ classis diripitur & flammis absumitur.
Nautarum ex numero, Treporten passibus æquis
Ordine seruato (qui mos est militis) intrant:
Obuius vt quisque est, is stricto sternitur ense.
Ast alius volucri traiectus membra sagitta,
Occidit exanguis, fædatque cruore plateas.
Dum recluſa alius vult prospectare fenestra,
Nec conferre pedem nec aperto prælia Marte
Commiscere audet, glandis transfigitur ictu.
Omne genus telorum ad cædem immittitur atram.
VVinterus vix octodecim tunc integer annis,
Insignis iuuenis quo non animosior alter,
Primo congressu paucos mucrone peremit:
Præstantemque Ducem Gallum dum cernit ouantem,
Cui chlamys ex tenui byſſo quam limbus obibat
Aureus, inuadit vix sana mente tumentem:
Gallus in aduersum iaculum contorsit acutum,
Vulnera nulla ferens, dilabitur irrita cuspis:
Tum VVinterus ait: mihi nunc dabis improbe pœnas,
Primitiæ accedes nostro miser hostis honori.
Nec mora, congrediens qua cor pulmonibus hæret,
Transfodit: expirans aspersit sanguine terram

Celta,

Celta, caduntque alij, pars cætera ſegniùs vrget.
Ipſe inter primos præfectus regius omnes
Nomine compellat ſocios, hortatibus inflans:
Cernere erat nullum præſens vitare periclum.
Occidit ex Gallis illi qui proximus ibat,
Noxia tam certo librabat tela lacerto.
Vtque iracundo cedunt armenta Leoni,
Paſcua cum plenus bacchante furore peragrat,
Solus cum catulis cœlum, & rugitibus implens
Conſpicitur, poſtquam taurorum carnibus atra
Sit ſaturata fames, laſſuſque recumbit edendo:
Tantus terror erat Gallis Dudleius Heros.
Iamque volant rutili ad faſtigia ſumma domorum
Ignes, diffugiunt teneri pueri atque puellæ
Quâ via nulla patet. Duce præcipiente, popello
Parcitur imbelli: tanta eſt clementia Regis
Anglorum, qui ſe mitem ſuper omnia præſtat.
Dux iterum oppidulo combuſto claſſe receptus,
Séque ſuoſque refert ad regis tecta Britanni.
Magna viri creuit fama his ingentibus auſis:
Gratia apud dominum fuit illi maxima Regem,
Claraque per totum celebrata eſt gloria regnum.
Henricus princeps propè luſtra peregerat octo,
Et populum magna prudens cum laude regebat,
Ex quo magna ſoli tractauit ſceptra Britanni:
Cùm deus omnipotens, morbo obrepente, moneret

Henricus octauus poſt 38. annos moritur.

Hinc emigrandum de vita. Proh dolor ingens,
Quot pia plebs lachrimis quàm triſtibus ora rigauit?
Quàm grauiter regni proceres planxere cubantem?
Anglia tota iacet mœrens, lugubris, & amens.
Nil opis apportant medici, nil profuit herba,
Quæ ſolet humanis membris adferre ſalutem,
Pharmaca nil proſunt, præbetur potio fruſtra,
Heu nulla triſtis mors eſt medicabilis arte.
Ante tamen mortem quia non adoleuerat hæres
Eduardus gnatus, ſatraparum nomina ſcribit,
Quéis regni rerum certo pro tempore. ſumma
Delegaretur, quorum Dudleius Heros
E numero primus curat tumulare ſepulchro
Magnifico lachrymans Henrici nobile corpus.
Regi per proceres iuſtis de more ſolutis,
Solenni pompa gnato pretioſa corona
Induitur. Dominum agnoſcunt, verumque fatentur
Hæredem patris ſummis conſenſibus Angli.

Comes Hertford creatur Dux Somerſetenſis.

Protectoris habet nomen Comes inclytus Hertford,
Accipit & clarum tribuente nepote Ducatum
Somerſetenſem. Semeirus, auunculus alter

Iohannes Dudleius vicecomes inſulæ creatur Comes Varuicenſis.

Præficitur claſſi Regis. Dudleius audax
Fit Varuicenſis Comes (eius prima propago
Inde orta eſt) propriæ non infima gloria gentis.
Vt quiſque eſt ditione potentior, auctus honore,
Et noua virtutis ſumens inſignia fulget

Turba

Turba noui Regis capitur celeberrima tectis,
Et foris altisono resonant spectacula plausu.
Omnia tempus habent. Finitis seria ludis
Tractat honoratus subtristi mente senatus,
De rebus regni de fortibus arcibus acre
Consilium capiunt, de per loca certa locandis
Præsidijs, vel quid fieri queat vtile plebi.
Ante alias curæ est regio vicina Scotorum.
Quisque recordatus pactum de virgine fœdus
A summis procerum, quos diximus antè Scotorum,
Optat coniugio duo regna coire fideli,
Æternam pacem hinc æternaque fœdera iungi.
Quare quamprimum declinans Virginis ora
Ingreditur Phœbus, statuunt tentare cateruis
In Scotiam immissis, quæ sit sententia gentis.
Atque ducem, natu qui maior auunculus esset
Eduardo, sociumque assignauere fidelem
Varuici Comitem, quos bellica gloria claros
Reddiderat, quos ob virtutem miles amabat.
Tertius his socius venisti Dacre Dynasta,
Quo duce bellari contra hostem Cumbria gaudet.
Cumbria fida Dacri generosi stemmatis altrix.
Indigenæ indigenas dominos plus semper honorant.
Huic dant militiæ proceres sua nomina plures,
Auratique equites, inter quos Graius Heros
Ob summam belli cataphractis præsuit artem.

Expeditio militum in Scotiam.

Somersetus, Varuicensis & Dacrus ducunt aciem.

Magnaque diuerſi contracta eſt copia vulgi.
Ante tamen Scotici quàm intrârunt limina regni:
Mittuntur ſcripti, quæ belli cauſa, libelli:
Vtque fidem præſtent blando ſermone rogantur.
Nil contracta acie facturum hoſtile Britannum,
Si modò ſeruarent noſtro promiſſa monarchæ:
Fruſtra, ſi quis non vult auſcultare, monetur.
Vtilior fruſtra narratur fabula ſurdis.
Arma Scotus poſcit, valida contendere vi vult,
Is nec habet penſi, ſit id æquum, an prorſus iniquum.
Juſta deò commiſſa Anglorum cauſa Tonanti
Audaces animos facit impauidoſque pericli.
Cum ſocijs igitur terras ac arua Scotorum
Ingreſſus Somerſetus, non iniçit ignes,
Non flammas, aliquo mitis non vulnere quenquam
Afficit aut damno, ſed ſumere pabula equorum
Contentus, reliquis fierent ne damna, cauebat.
Nequà alia illatis creſcens iniuria damnis
Suſcitet infeſtas ad bella cruenta querelas.
Intereà Comes ipſe tumens Arranius ira,
Qui regni tenera ſub principe flexit habenas
Donec adulta foret, decies ter mille virorum
Fulgido in indomitos armauerat enſe Britannos.
Forte die cædem quæ luxerat ante cruentam,
Varuicenſis equo vectus fortiſſimus albo,
Planitie armatos inimicos prouocat ampla:

Hinc

Hinc Scotus, hinc Anglus variis concurſibus orbes
Conficiunt varios, protenſis fortiter haſtis.
Vulnifico cadit hic traiectus ad ilia ferro,
Interit ille graui transfixus cuſpide pectus.
Currit equus vacuis loca per decliuia ſellis,
Excuſſo ſeſſore: at equi lapſurus inhæſit
Tergo alius, ſummo tellurem vertice pulſans.
Ante alios omnes noſtros audacior Anglos,
Hoſtes non paucos aduerſo pectore fixit
Dudlæus. Nigræ ſpiſſa caligine nubes
Pulueris alta trahunt, velut ater vbi ingruit imber.
Tandem noſtro vrgente equitatu cedere campo
Cæperunt hoſtes, noſtri ad ſua ſigna reuerti
Cum ſpoliis alacres. Iam vix pars quarta diei
Reſtabat, curruque cito labente coruſcus
Phœbus ad heſperium properauit vadere pontum:
En venit è caſtris inimicis nuntius, orans,
Vt liceat perpauca Duci narrare Britanno.
Admiſſus pleno Ducis in tentoria cœtu
Somerſetenſis, poſtquam data copia fandi,
Sic loquitur. Cur ſit noſtri populatio regni
Hoſtilis, terram in noſtram quid iuris habetis?
Hoccine finitimæ vicino limite gentis
Officium, innocuam ferro peſſundare plebem?
Aut hinc exutis diſcedite protinus armis,
Aut veſtri incurſus præſens mox vltio fiet.

Leue prælium inter Comitem Varuicenſem & Scotos pridie quam pugnatum eſt.

Arranius gubernator Scotiæ mittit nuntium ad Somerſettum & Huntlæus illũ ſingulari certamine prouocat.

Namque

Namque ex indigenis validis exercitus ingens
Contrahitur, vobisque ferum denuncio bellum
Cras fore, ni vestras properè abscedatis in oras.
Hei mihi quod pugna haud committitur absque cruore:
Quam multo stabit victoria sanguine parta?
Quot sæua flebunt sublatis morte maritis
Mærentes viduæ, vacuis solæque iacebunt
Lectis, quot patres dilecta prole perempta,
Orbati ducent misero in mærore senectam?
Horresco referens, nec vos impune feretis.
Ergo gubernator Scotiæ pietate paterna
In patriam motus, iubet hæc sua dicta referre
Somersettensi, quoniam suscepit vterque
Regnorum regimen, communis causa salutis
Ambos commoueat plebis: dabit ille Britannis,
Mitis adhuc pacis leges, si cedere retro
Angle velis, patriam positisque inglorius armis
Confestim repetens, causâ minor esse videri.
Ni facias, cædem durique extrema duelli
Expectes, tanta est nostri violentia teli.
Præterea Huntleus Comes hoc me dicere mandat
Somersettensi ne effusio magna cruoris
Christicolûm fiat, petit vt decernat vterque
Ferro congrediens (pugnam pars vtraque spectet)
Orta potest dirimi sic controuersia paruo
Sanguine, & vnius præceps contentio morte

Fracta extinguetur cæpto ceſſante duello.
Vix bene deſierat, cum Regis auunculus inſit,
In veſtra hûc veni conſultò regna, daturus,
Non accepturus pacis (refer obſecro) leges:
Tum cum tempus erat, fuit opportuna cauendi
Hora Scotis. Nunc ſerò doli nectuntur inanes.
Quòd Comes Huntlæus tumido me prouocat ore,
Decertaturus mecum, trux turget inani
More ſuo faſtu. Priuatus militat hoſtis,
Nec gerit imperium, quod ſi priuatus ego eſſem,
Iſta quidem primus properanter ad arma volarem.
Excipit hîc tali Dudleius voce loquentis
Verba ducis, verbiſque Scotum grauioribus urget.
Lubrica veſtra fides facit & periuria linguæ
Nos ferme inuitos Scoticos inuadere fines:
Suſcitat in ſceleris vindictam numinis ira
Noſtrates, Deus eſt qui nobis cæpta ſecundat:
Nec ſi præſtetis promiſſa, venimus vt hoſtes,
Nil niſi quod ſoleant fidi faciemus amici.
Sin vim contractis armis inferre paratis
(Quod ſit) rem vobis cum fortibus eſſe ſcietis.
Quis ridere minas nolit bene ſanus inanes?
Terreri laruis verbiſue procacibus Anglos
Creditis? erratis toto cæloque viaque
Decepti: hæc terrent ætatem vana tenellam.
Quòd tibi iam mens eſt cædis præſaga futuræ,

Varuicenſis reſponſio ad nuntium.

Vaticinansque doles tot funera mœsta tuorum,
Numen fœdifragis iratum hoc indicat esse,
Et dat militibus dextrum nostratibus omen.
Est exercituum solus Deus vnus & idem,
Qui dedit immanem à paruo Dauide gigantem
Fronte repercussa, superari verbere fundæ.
Hic huius iustam ob causam certaminis author
Suscepti, nusquam deerit reuerentibus ipsum.
Verum hoc (præteream prudens vt cætera) miror
Vnde sit Huntlæi Comitis fiducia tanta,
Quòd tanquam maior legem melioribus offert,
Cùm sit honore graduque minor? cur prouocet illum,
Ipse Comes, Regi qui dux & auunculus Anglo
Existat? tumet ista suo sed natio fastu.
Quare si pugnæ nouus hunc incesserit ardor,
Ista isti Huntlæo quamprimùm verba referto:
Sum Comes in patria, Comitique æqualis honore
Vestratis gentis: Varuicum gloria nostra:
Fama per Europam cuius celebrata vagatur.
Fac decorent arces positæ sub montibus eius
Nomen, & à clara genus ortum stirpe vetustum,
Ordine si spectetur honos comprendimur vno.
Mane suo terras cùm primùm lumine Titan
Sparserit, Huntlæum Comitem expectabo superbum.
Solus congrediar soli, vel inermis inermi:
Si negat hoc, licet incedat melioribus armis,

Varuicensis Comes Comiti Arranio offert monomachiam.

Vel

Vel pedibus, vel equo: venienti occurrere certum est.
Occurram nudus nudo, nisi lintea forsan
Corpora velárint, vt amat natura decorum.
Angligenæ deni denos certando lacessent,
Viceníue Scotos vicenos, si modo vultis:
Aut ero cum solo solus pugnare paratus.
Nostra ferat primas regio, si vicero, partes:
Sin minus, inuersa decedent sorte phalanges
Anglorum in patriam: mea mors aut illius, omne
Dissidium tollat, regnis pacemque duobus
Apportet, pulchrum petere est per vulnera mortem.
Hanc Comes oblatam bellandi Huntleius ansam
Si volet, accipiat, cras me fore dicito præstò.
Hæc memorans, fului magnam vim protrahit auri,
Legeque dat certa vt Domino sua dicta reportet
Nuntius Huntlæo: verbis simul insuper addit,
Si Comes annuerit, volet & certamine mecum
Conseruiisse manum, quamprimum crastina lux sit:
Absque mora hoc referens huc quæso hac nocte recurras,
Acceptumque auri quod habes duplicauero munus.
His dictis vno consenserat ore senatus.

Varuicensis nuntio magnam auri vim dono dat & duplum promittit si rediens renunciauerit Huntleium secum singulari certamine congressurum.

Spargitur in vulgus quo pacto prouocat audax
Sponte Comes Comitem Dudlæus, gaudia totis
Castris magna sonant, animos sumuntque Britanni,
Magnanimumque acies Dudlæum laudibus effert.
Vesper in occiduo fulgenti littore flamma

Emicuit, crebris nostratia castra micabant
Ignibus, emissi cursores ad speculandum
Innumeros referunt armis fulgentibus ære,
Consedisse locis procul haud distantibus hostes.
Magna fuit vigilum nocturnas cura per vmbras,
Præterque excubias habitas data tessera castris:
Nostrates placido somnoque ciboque refecti,
Sumptis expectant armis orientia solis
Lumina, cùm roseum linquens aurora cubile,
Luce coruscanti formosa retexerit orbem.
Dum venit Huntlæus, frustra sua lumina flectit
Huc simul ac illuc clarus Dudleius Heros:
Nec redijt quamuis oblato nuncius auro.
Tandem prætérita media iam parte diei,
Apparent Scoticæ decliui valle phalanges,
Instructæ ad pugnam, infestisque inuadere signis
Anglos approperant: at nostri ascendere montem
Magnum interiectum, pugnæ vt locus æquior esset.
Dux equitum pugnax in læua ponitur ala.
Dextram (vbi classis erat) tutatur terra palustris.
Acies Anglorum. *Varuicensis habet primos longo ordine ducens.*
Magna, regenda acies tibi (Somersette) secunda
Cessit, postremum Dacro fuit agmen habendum.
Iamque propinquabant acies hostiliter ambæ,
Dat tuba terrificos clangores ære sonoro,
Redditur armorumque fragor, clamorque virorum.

Non

Non collidendo ſe ſic exæſtuat vnda
Fluctibus, oppugnans reſonantia littora ſaxis,
Poſtquam ventipotens laxis emittit habenis
Fratres obſcuro diſcordes Æolus antro.
Parte Scoti aduerſa paſſu gradiuntur anheli
Accliuem in montem, confertoque agmine denſant,
Inter ſe iunctis quiſque agglomerando lacertis.
Tum cataphractorum ruit alta ferocibus haſtis
Et furibunda cohors, quorum primus cadit ordo,
Exhalantque animas traiecti corpora telis.
Aſt iterum admiſſis grauiter calcaribus inſtat
Cætera pars equitum. Dux illis Graius Heros,
Qui primo accepit curſu graue vulnus in ore.
Vrget tota acies Anglorum, pectora Mauors
Belliger exacuit, creſcunt ad vulnera vires.
Conſultò ſtabat prope littus regia claſſis
Haud procul hinc, vnde expulſæ ſunt puluere glandes
Sulphureo, celeri feruentes igne catenæ.
Millia bis ſeptem ſunt morte abſumpta Scotorum,
Cætera pars certam quærit fugiendo ſalutem.
Defeſſos tandem rauco tuba ſtridula cantu
Noſtrates reuocat: repetunt tentoria læti.
O quæ lætitia, & totis quæ gaudia caſtris
Nocte fuere illa! res eſt meminiſſe laborís
Præteriti iucunda: graue effugiſſe periclum
Summa recordari ſecura mente voluptas.

Pugnatur prope Muſkelburgum.

Quatuordecim millia Scotorum cadunt.

Præcipuè inſignis clementia numinis almi
Succurrit. Cauſæ iuſtus Deus vltor iniquæ.
Poſtera lux oritur, fugiſſe per auia primos
Nuncius adfertur ſatrapas procereſque Scotorum.
Hos, montes cælo æquatos, caſtella tueri
Illos, hoſtilem nuſquam apparere phalangem.
Approperabat hyems, ſpacia & breuiora dierum
Fiebant, oritur cælo nimboſus Orion.
Ergo domum verſùs noſtri ſua caſtra mouebant,
Horam opportunam magis expectare parati:
Somerſettenſi reduci gratantur, & ipſi
Dudlæo Comiti Varuici: lecta iuuentus
Nobilior bis grata redit, cui iungere dextras
Rex auet, & Regis cuncti amplexantur amici:
Laudaturque animus præſtans & maſcula virtus.
Interea Scotici proceres leuitate tumentes
Inuidiaque animi, quò ſpes fruſtrata Britannos
Falleret, aſſenſu communi menſe Decembri
Ad Gallos mittunt, Gallorum vt principis hæres
Ducat in vxorem Scotica de gente puellam
Iacobi gnatam. Si non oblata parenti
Conditio Henrico placeat, ne regna coïrent
Coniugio tali, ſaltem hoc concedere vellet,
Gallorum rector, quas certo mutuus olim
Fœdere iunxit amor gentes, Gallamque Scotamque,
Ne ſinat vnam ex his diſtractam marte reuelli

Scoti agunt cùm Franco de nuptijs inter principem Scotorum & hæredem Galliarum.

Alterius

Alterius preſſam, vel ſub ditione iacere.
Hoc agere immanes bellis crudelibus Anglos,
Anglos vere nouo roſtratis puppibus æquor
Eſſe inſtraturos, acies terráque pedeſtres
Aduentaturas. Anglos molirier vnum hoc,
Vt vi diripiant charæ genitricis ab vlnis
Hæredem regni Scotici: ſi hæc præda Britannis
Cederet, ô miſeræ Scotiæ miſerabile regnum,
Genti infælici nihil eſt, niſi flere, relictum.
Quare per Diuos omnes, per ſacra rogabant
Priſtinæ amicitiæ, memor eſſet vt antè puellam
Eriperet, nam ſæpe moras traxiſſe periclum
Quis neſcit? virgo ſi primos tranſigat annos
Regia apud Regem Gallorum, atque educet aula
Ille ſua teneram, magnum ſpes certa futurum
Inde bonum, gentem quod vtramque iuuare valeret.
Et poſtquam fuerit maturis nubilis annis,
Pro Galli arbitrio nuptum cuicunque locetur.
Extemplò Regis mandato Gallica claſſis
Inſtruitur, veloque citæ remoque triremes.
Quæ poſtquam è portu ſoluiſſent flantibus auſtris,
Gurgite prouectæ Scotica potiuntur arena.
Mox Maria ad pictas puppes accerſitur hæres,
Hic illi inſtratum eſt ornatu molle cubile
Purpureo, ex niueis turgeſcens culcitra plumis.
Subiacet, exornant contexta aulæa carinas,

Maria princeps Scotorum traiicit in Gallias.

Vaſaque

Vasaque cælatis aderant argentea signis,
Multaque prætereà quæ virgine principe digna.
Conscendens virgo rostratam pulchra phaselum,
Virgineo comitata choro, stipataque forti
Milite, vela suo flatu impellentibus auris
In mare prouehitur, ratibus sulcantibus æquor.
Ordo talis erat, cygnorum qualis in amne
Piscoso, medius dum primum, & tertius illos,
Insequitur, seriem ducentes gurgite longam.
Classis in insidijs Anglorum forte latebat:
Quam Rex ipse manum nisi conserüisse vetaret,
(Nam vetuit) procerumq; itidem pars maxima fidis
Regi à consilijs bellum non esse gerendum
Nauale, ob causas iustasque graueſque putaret:
Virgo vel inuitis Gallis erepta fuisset.
Virgo dies intra paucos peruenit ad oras,
Gallorum, celsáque Henrici sistitur aula.
Sic leuiora leui pluma promissa Scotorum
Infamem reddunt gentem, dant sanguine penas
Perfidiæ quandoque suæ, velut ante dederunt.
Interea insidias sub amico nomine tendens,
Occupat Aldernen Francus, duo millia secum
Armatorum hominum ducens: locus insula parua est.
Mittitur huc paucis delectis nauibus acer
VVinterus, pulsum pauidos, duce numine, Gallos.
Quàm primùm verò conspecta fuisset ab Anglis

Insula,

Insula, fluctiuago iacitur curua anchora ponto.
Octingentorum sunt corpora lecta virorum
Omnibus ex Anglis: iussi hi conscendere cymbas,
Attingunt celeri sinuosum remige littus.
Hic sapienter agens (prudentem nam facit vsus)
Vt sublata fugæ turpis spes omnis abesset,
Maiores animique viris accrescere possent.
Postquam armata cohors tutò traiecta fuisset,
Ad classem cymbas VVinterus milite inanes,
Actutùm reuolare iubet: dein talia fatur.
Anglorum virtus celebrata prioribus annis
Me monet vt similis maiorum temnere discam
Funestam mortem, quam longior aduocat ætas,
Aut morbus diro cruciatu inuitat amarus.
Mors spernenda viris, vt fama perennis alatur.
En circumfuso concludimur vndique ponto,
Hostis adest, forsan paulo numerosior, arte
Belli cessurus nobis, & fortibus armis.
Strenua gens Galli: grex hic imbellis inersque,
Fingite prævalidos inimicos viribus amplis,
Corporibus reserare viam debemus & armis.
Res magnæ non absque graui discrimine fiunt:
In dubijs prodest generosa audacia rebus.
Quæ vestris animis quò maior & acrior insit,
Hoc mihi prosterni, charissima pectora, bello
Certum hodie est, hostes nisi morte fugáue domentur.

VVinterus regia classe vectus occupat Aldernen insulam.

Verba Gulielmi VVinteri ad suos milites.

Expediuntur equis, nomen communiter hostis,
Et patriæ & Regi tenet impia turba rebellis.
Mittitur ad turbam violento Marte domandam,
Varuici Comes illustris, tùm corpore præstans
Tùm pollens animo, multarum doctus ab vsu
Pugnarum, quanto se animo ferus erigat Anglus:
Prælia dum miscens infligit atrociter ictus.
Tertia iam totum lux illustrauerat orbem,
Consedere suis castris Dudleius Heros
Et socij, fortisque cohors quæ venit ab vrbe
Londino, prope Noruicum florentibus aruis,
Quod simul audierat plebs rustica plena timoris,
Cæpit se densis nemorum occultare latebris
Nusquam prorepens, postquam ijs audacia creuit,
Tempore quo motæ cita perturbatio mentis
Frangitur, irrumpunt, in apertam promptius itur
Planiciem, nemo est visus memor esse pericli
Instantis, iunctis armati curribus omnes,
Stant circumsepti, Regis contrà agmina magnis
Procedunt animis cantu resonante tubarum.
Pugna inter turmas committitur acris vtrasque:
Vulneribusque datis illos violentius vrget
Varuicensis atrox, tandem cùm cedere campo,
Hinc pudor haud sineret fugiendo pericula fædè,
Illinc audaces faceret mors certa rebelles.
Vna repugnando pars occidit, altera summa

Varuicensis deuicit rebelles in Norpholcia.

Non

Non nisi vi superata cadit, sed fortiter obstat
Hic Dux Dudlæus, ne cunctos mactet ad vnum,
Ingenio peruerso homines, sed pectore magno,
Quos campo vt fugerent, discrimina nulla mouebant:
Edicit missi præconis voce canora,
Si quis sponte sua quæ perfida ceperat arma
Proiceret, veniamque volens oraret ab illo:
Inde domum immunis venia donatus abiret.
Quod postquam auditũ est positis plebs protinus armis
Agrestis, flexis genibus veniamque precata est,
Motaque mœrore est, piscator vt assolet ictus.
Tum Varuicensis Comitis clementia tanta est,
Mulctam flagitij suscepti sponte remisit,
Condonans noxæ quicquid fuit ante peractum.
Iamque Gigantei consors conaminis Anglus
Nullus erat: præstare fidem modò quisque paratus
Extitit Eduardo Regi, patriæque fidelis.
Excipit à bello funesto principis aula
Dudlæum reducem, cuius ne sonantibus alis,
Fama volat nostri turrita per oppida regni:
Qualiter Henrico preclarè plurima Rege
Gessisset, fortes bello dum contudit hostes,
Non morte horrenda non vllis territus armis,
Nil pensi caput ille suum obiectare periclis
Vnquam habuit, patriæ si quando negotia charæ
Exigerent, si Rex illud mandasset agendum.

O quo-

Tum Phœbus ſpiſſis condit ſua nubibus ora,
Finita rutilans mox tempeſtate refulget:
Quæque modo ſimili perfert reſpublica multas
Nonnunquam offenſas, turpi turbata tumultu.
Diluit has matura tamen prudentia Regis,
Atque, velut medicus ſapidis medicamen ab herbis
Ægroto tradens, leuiter tetro abſque dolore
Sanat: ita inſanis veniam dat ciuibus vltrò
Princeps, dum populum vult emendare rebellem:
Aut ferro reſecat bene cautus putrida membra
Principijs obſtans, ne peſtis ſerpere poſſit
Latiùs, & totum corpus vitiare veneno:
Victa pijs monitis, aut vi ferróue coacta
Sedata tandem plebs ſeditione quieſcit.
Non aliter quàm cultus ager proſciſſus aratro
Curuo dumoſas ſpinas cum ſemine profert:
Jngratos aliquot diues tulit Anglia ciues.
Namque ſub Eduardo dum ſumma in pace reguntur,
Ruricolas ſtanni Deuonia fertilis armat
Jn regni ſatrapas, in relligione ſacratos
Preſbyteros: ſtulti neque ſat rationis habebant,
Quidue velint quidue expoſcant: compeſcuit ipſos
Arma capeſſentes vi communitus equorum,
Graius & ad iunctis paucis Ruſſellius Heros
Militibus, multo ſed non ſine ſanguine victor.
Ecce alia exoritur regni plebs improba parte,

Populus rebellis in Anglia.

Ruſſellus Comes Bedfordenſis, domat perduelles in Deuonia.

Cui

Cui nec lex vlli curæ, nec cælica iura,
Nec potuit cohibere metu reuerentia Regis.
Arma manu capiunt, ſocijs vim inferre parati,
Omnia miſcentes: clari deſpectui habentur
Nobilitate viri, nulloque ignobile vulgus
Conſilio imperitat: fouet hoc Norpholcia monſtrum.
Fama volat leuibus ſublata per æthera pennis
Eduardi iuuenis teneras ad principis aures,
Quoſdam deſciuiſſe, fidem violando, rebelles.
Noruico veteri locus eſt conterminus vrbi
Montoſus, multis vmbroſis conſitus ornis,
Huc ſe peſtiferum pariter genus aggregat, ingens
Et plebis numerus totis conſederat aruis.
Lex talem fieri concurſum iuſta vetabat:
Cenſuit illuſtris Rex inclementiùs illos
Tractandos: ſed corda tamen molliſſima Regis
Parceret vt miſero, flexit clementia, vulgo.
Ergo ſit indignis delicti gratia, tantùm
Pœniteat culpæ. Signata diplomata dantur.
Ruſtica plebs ſurdis (quod dicitur) auribus haurit,
A Rege oblatam contemnens cæca ſalutem:
Ardet amore nouæ miſeraque cupidine pugnæ.
Sicut inexpertus belli putat vtile bellum
Dulceque, quod tandem ſerò guſtabit amarum.
Arma igitur regni procerum conſenſibus, arma
Iure parabantur, pedites, aliique ſuperbis

Aut vincendum hodie est, aut pulchra morte cadendū,
Pulchra petunt fortes pulchram per vulnera mortem,
Partaque mors nostri precium sit corporis huius,
Quod siquis fugiens dederit sua terga (quod absit)
Turpiter excurrat medium moriturus in æquor.
Cymba sit auxilio nulla huic nec denique scalmus,
(Dedecus infandum) non si Dux ipse venirem,
Siquis quid faciat contra mea iussa peribit,
Fixus in antennis stridenti pendulus aura.
Martia magno animo procedam in prælia Ductor,
Incipiens pugnam primus Dux primus in armis.
Primi occurrantis pectus manus ista recludet.
Dixerat, illi operam vitamque impendere læti
Constituunt, mox fit clamor, tuba bellica clangit,
Instructas iubet ire acies: ante ordine primus
VVinterus graditur præacuta cuspide pilum
Gestans, indutus corpus splendentibus armis.
Gallorum sese agglomerant duo millia contra,
Dux quorum ante alios nostri ducis æmulus audet
Contra ire incertum fretus virtute superba.
An velut ostentans audacia pectora, forsan
Sponte recursurus si quando instare periclum
Prospiceret. Sed retrò ducem VVinterus atrocem,
Non sinit elabi, veluti Iouis impiger ales
Quando persequitur celeri volitantia cursu,
Agmina neglectis paruis, maioribus infert

Vulnera,

Vulnera, diuulsis depascens corpora plumis:
Sic rapidus primum Ductorem prouocat Anglus.
Et quoniam in campum cum pilo venerat hostis,
In Gallum paribus Winterus prouolat armis,
Deiectumque ducem flaua prosternit arena.
Exuuias victor, spolium detraxit opimum.
Interea multo pars utraque sanguine miscet
Prælia, læthifero pensatur vulnere vulnus,
Diffugiunt Franci confossi membra sagittis.
Insula capta armis, cedit victoribus Anglis.
Winteto post res gestas Ductore iubente,
Naucleri clauos ad littora nota retorquent:
Multaque militibus sæuæ fit mentio pugnæ
Cunctorum applausu, mentis testante beata
Gaudia, quæ partus solet apportare triumphus.
Parua per externas inclaruit Anglia gentes,
Nobilitata domique foriſque virilibus ausis,
Clara ferebatur sublata Britannica pubes
Successu rerum, complentur cantibus ædes,
Inflatur plenis per compita tibia buccis.
In viridi trepido saltantes cespite motu,
Læti festiuas populi duxere choreas.
Nemo diu fœlix, omnique ex parte beatus
Esse solet, peior sequitur fortuna priorem.
Et veluti obscuro denigrant imbre serenum,
Horriferi cælum ventosis flatibus austri,

Winterus manum conferens cum duce Francorum, illum prosternit & Galli exuuijs potitur.

O quoties parto cum ſumma laude trophæo,
Littore ab externo patrias remeauit ad oras!
Hoſtibus occiſis, aut ad ſua tecta fugatis.
Vnde ſibi decus eximium famamque perennem,
Fortunante Deo ventis bene cœpta ſecundis,
Complures annos peperit Dudleius Heros.
Hinc merito fuit ad ſummos euectus honores.

Varuicenſis Comes creatur Dux Northumbriæ.

Rege creante Ducem, læto Northumbria vultu
Eſt amplexa ducem, venerandaque Principis aula
Diſpenſatorem ſummum, hoſpitiique magiſtrum
Obſequio coluit, donec trux Atropos occans

Mors Eduardi ſexti.

Abrupit Regi fatalia ſtamina vitæ.
Inclytus Eduardus formatus ab vbere matris
Confeſtim doctis à præceptoribus artes

Laus Eduardi principis.

Ingenuas omnes didicit, qui græca latinis
Adiungens ſtudio, paucis profecerat annis,
Vt foret inferior nullo quem terra Britanna
Protulerat, claro magnorum ex ſtemmate Regum.
Nullus adæquari poſſet, ſi flexilis ætas
In puero egreſſo nondum tria luſtra duoſque
Annos, ingenij aut præcox ſpectetur acumen:
Quantum ad doctrinas virtuteſque attinet almas.
Ille erat Europæ Phœnix, quem funere acerbo,
(Vt flos vere nouo viridanti carpitur horto)
Suſtulit ante diem mors immatura Britannis,
Inuidet hæc terris pietatem & iura colentes.

Sic

Sic pueri, iuuenes, primis moriuntur in annis,
Quos Dominus ſuaui Deus eſt complexus amore.
Succedit Regi defuncto, ſceptra capeſſens
Fœmina, cui nomen Maria eſt, ſoror vna duarum
Ex ſtirpe Henrici: quæ paucis nupta diebus
Pòſt homini externo conſanguineoque Philippo,
Coniugio tali ſubtriſtes reddidit Anglos.
Namque duas gentes rarò coaleſcere cernas
Vnanimes, patria plærúnque & amore diremptas.
Hic dum cum ſponſa ſeſe nouus ille maritus
Oblectat, pulchra procerum comitante caterua,
Quos veſtes Tyrio decorabant murice tinctæ,
Auratis limbis interlucente ſmaragdo,
Quam vagus extremis portat mercator ab Indis:
Sol, curſum celerando, reliquerat ora Leonis,
Signaque ſublimi complura emenſus in axe
Solſtitium hybernum ſparſis niue montibus alba,
Prætergreſſus erat: dulcis pax inter vtramque
Gentem, nimirum Gallos florebat & Anglos.
Pax eadem Hiſpanos, Flandros populumque Philippi
Iunxerat, & quoniam feriæ redeuntibus annis
Non ſine ſolenni pompa, quæ menſe Decembri
Fiunt, ſecuros omnes fecere doloſæ
Fraudis, quam tacitè nocturnus concipit hoſtis:
Henricus princeps Gallorum, ardore iuuentæ
Concitus & famæ paulò ſitientior, hauſit

Maria Regina Anglorum nubit Philippo Hiſpano.

Spes amplas animo, nullum ratus esse Philippum
Certè aut semiuirum: subito sacra fœdera rupit,
Impressio in Flandriam facta per Gallos
Flandrorum latos deuastans ignibus agros,
Et pecus abducens, captiuaque corpora plebis.
Quod regi Hispano stomachum male mouit, & omnes
Illius proceres sæuas accendit ad iras.
Non dum tempus erat quo longo surgere culmo
Alma Ceres solet, & pecori dare pabula tellus:
Torrida nec terram humentem calefecerat æstas,
Quo sub cœlesti miles foris axe cubaret.
Ergo dum sperata venit cupientibus hora:
Armatur classis, mucrones, tela, sagittæ,
Arma parabantur caro, vinum, panis emuntur.
Suppetat vt validis genialis victus abunde
Militibus, nummi plenis conduntur in arcis,
Vt solui possit merces pugnantibus ampla.
Cogitur è variis pugnax exercitus oris,
Ad regni proceres mandate iubente Philippo.
Apparatus belli aduersus Francos.
Nobilis interea coniux speciosa Philippi,
Auxilium fidum charo latura marito
Mittit ad Henricum Gallum, qui funebre bellum
Indicat, rigidasque minas genti insuper addat.
Gallia tota fremit trepido concussa tumultu,
Anglia tota fremit ferali concita bello,
Flandria, & Aspurgus, Burgundia tota, Tyrolis.
Complures opulenta Duces Hispania mittit,

Nonnullos

Nonnullos etiam quos Martius vndique terror
Prudentes rerum multarum fecerat vsu.
Omnes conspicuos oblongis cassside cristis,
Tegmine ferrato clypeis fulgentibus ære.
Dux illustris adest Brunsuico nomen honoris
Sortitus, nigris, equitum vi cinctus, in armis.
Aspectu primo turma hæc fuit hostibus ingens
Terror, & immani multos vi strauit equorum.
Misit in auxilium Germania lecta virorum
Corpora, ferratas acies peditumque cateruas.
Nec deerat miles Latia de gente cruentus,
Dalmata non deerat bello huic non defuit Hunnus, Variæ gentes in exercitu Philippi.
Attamen ante alios, fiducia summa locata est
In quibus, armatus valide conuenerat Anglus.
Fœdus amicitiæ vetus id poscebat, & vxor,
Cui cum Rege fuit socio commune periclum.
Est Comes in primis, cui dat Penbrookia nomen:
Huic tres præstantes, quorum Vigornia primum,
Bedfordumque vetus decorauit honore secundum,
Tertium & euexit multo Rutlandia fastu,
Consimilique gradu propter benefacta locatus,
Antonij Antonius Brounus clarissimus hæres.
Cum quibus arma capit Dudlæi mascula proles,
Magnanimum genus ostendens quo sanguine cretum.
Palma nequit grauiore premi, sed in altius arbos
Surgens erigitur, si quis modo pondere truncum

Degrauet & ramos, seseque attollit in auras.
Laus bello celebris, bello quæruntur honores.
Principis hinc conflatur amor, propensa voluntas,
Atque fauor vulgi, si quis pro aris que focisque
Deuouet ipse caput, pro principe nulla pericla
Euitans, quamuis mortem subisse paratus.
Hoc erat innatum, si nemo traderet artem,
Dudleis: inuictum animum cum lacte parentis
Imbiberant: tanti est præstantibus esse creatum.
Vltrò tres fratres paribus celebrantur in armis.
Quorum primus ouans præstanti corpore prodit
Ambrosius, latis humeris, quem splendida vestis
Purpurea auratis fortem decorauit in armis.
Cuius erat lateri fraterno fœdere iunctus
Mutuò vt alterius partes defenderet alter,
Robertus, fausto germanus sidere natus:
Vtque fuit mitis, sic indole fortis & audax.
Tertius his vinclo sociatus iungitur arcto
Henricus: fidens animi, vacuusque timoris,
Hi malis fuerant tres pubescentibus omnes,
Qualia perrarò producit corpora tellus.
Quartus erat natu maior germanus: at illum
Abstulerat iuuenem mors immatura, latenti
Correptum morbo, fatisque peremit iniquis.
Hic patrem & summo proauos æquâsset honore,
Inferior nulli maiorum laude gerendis

Rebus,

Rebus, vis animi, vis corporis integra fulsit.
Herculeis hominem dixisses esse lacertis.
Robore præstabat, tereti seu luderet hasta
Vectus equo, seu tentaret luctamine vires.
Ingenitus malo qualis latet arbore succus,
Talis in autumno producit poma saporis:
Sic referunt proauos Dudlæo sanguine nati
Omni ex parte suos, & quem rapuere sorores
Fatales, & quos capiunt Hispanica castra.
Prætereà plures quos nobilitârat equestris
Ordo, manu rapiunt in Gallos bellica tela:
Millia magnates hominum bis quinque sequuntur.
Jamque dies aderat, quando tuba Martia clangens
Has gentes multum diuersas cogit in vnum.
Et monet æstiuis spicas turgescere aristis
Opportuna dies: viridantia gramine prata
Bellatoris equi producunt pabula læta.
Gallia per totam regionem fortis abundat
Castellis, saxo salebroso ex rupe cauata
Effosso; validis scatet vrbibus vndique florens:
Seu quà Hispanorum fines, seu quà aspicit Alpes
Lata pruinosas, seu quà se extendit ad ortum
Igniferi solis: fera Gallia iure superbit
Oppidulis, fossa & munitis turribus altis.
Hic vrbs est celebris, cui das Quintine celebre
Nomen, habetque solum fœcunda fertile gleba.

Oppidum Diui Quintini obsidetur.

Et frugum vinique ferax sua castra Philippus
Cum sociis hoc fixit agro, cum cincta coronis
Vrbs hominum, magno stupefacta repentè timore,
Implorat sero Gallorum principis amens
Auxilium, nam pars præruptas ducere fossas,
Communire potens cæpit pars aggere vallum,
Pars aptare suas scalas & tecta domorum
Tradere Vulcano, pulsant alij ariete muros.
Interea tacitos nemo præsenserat astus:
Castilionæus noctu comitantibus vrbem
Ingreditur Gallis aliquot quos duxit onustos,
Sulphureo leuibus repletis puluere saccis.
Hæc huic fausta satis: dum furtim subdolus intrat
Oppidulum, sed non æquè fæliciter ausum,
Dux Memoranti tibi cessit, millia ducens
Octodecim, dum sperat iter per deuia tutum:
Donec nocturnis queat intromittier horis:
Dux Memorantius captiuus. *Incidit in validas equitum (Dux inclyte) turmas*
Ipse tuas cæsa media plus parte, capessit
Cætera turba fugam captiuaque corpora victor
Brunsuicensis habet, mox sistitur ante Philippum,
Dux celebris captus, vario per castra tumultu.
Ingens lætitia exoritur, cœlum omne remugit.
Hinc primum fausti belli qui sque arripit omen,
Certatim rapidis tormentis mœnia miles
Diruit admotis complentur rudere fossæ.

Cæmento

Cæmento magna ui glandis ſaxa ſoluto
Diſſiluere tribus murorum partibus, ampli
Et faciles aditus loca per diuerſa pateſcunt.
Extemplò quoſdam lectos ex quaque phalange,
Quaque ex gente aliquot niueis rex apparat armis,
Jnuadant que iubet diſtrictis enſibus urbem,
Qua patet introitus facilis conuulſaque ſaxa
Dant aditum: ſpiſſus reſonat clamoribus æther,
Tympana pulſantur manibus, clangore tubarum,
Militis in ſtrepitu clamorum obſurduit auris,
Hâc Alemanni acres, iſtâc leuis Italus urget,
Illâc Hiſpanus per murum irrumpere tentat.
Parte alia Anglorum ferratæ inſtare cateruæ:
Ante alios parat Henricus Dudleius Heros,
Mœnia præcipiti uelox tranſcendere curſu,
Et duo germani fidentis pectoris ambo:
Attamen Henrici, dum ſe inclinare deorſum,
Neſcio quid rupturus auet, tormenta cerebrum,
Ænea diſpergunt, ſternunt que in puluere corpus.
Jlle animis generoſam animam iuuenilibus efflat,
Quem referunt ſocij flentes in caſtra peremptum,
Vt mos chriſticolæ eſt, uelatum ſindone, gentis.
Ardeſcunt fratres uindictæ triſtis amore,
Vt quiſque eſt armis inimicis obuius hoſtis
Sternitur infœlix, commotus fulminat ira,
Percitus armipotens & amara bile Britannus.

Oppugnatio oppidi.

Impetus in miſeros ſit feruidus vndique ciues.
Plurima turba virûm triſti demittitur orco,
Pallida mors tota concluſos territat vrbe:
Qui modò Gallorum ſanabile mollibus herbis
Vulnus habet, fœlix reliquis cenſetur habendus.
Fœmina clamores magnis plangoribus ædit,
Infantemque tremens comprendit mollibus vlnis,
Hûc agitata ſimulque illuc formidine demens.
Flet puer, armorum tam barbarus ingruit horror,
Extendenſque ſuas ſupplex ad ſidera palmas,
Multa Deum tacita clementem voce precatur.
Quos naturalis capitis defecerat humor,
Flereque non poterant, quibus eſt prouectior ætas,
Corde ſenes imo mæſti ſuſpiria ducunt.
Ad mediam producta diem oppugnatio pugna
Perpetua durat, magna virtute Philippi
Militis, vndanti ſed non ſine ſanguine ciuis.
Obſeſſi trepida metuebant mente ruinam,
Vrbi inſtare ſuæ fataleque tempus adeſſe.
Jamque acies vrbem clauſtris intrârat apertis,
Diffugiunt miſeri gelida formidine ciues,
In cellas alij obſcuras, laquearibus altis
Seſe alij condunt, Diuis delubra dicata
Maxima turba petit, mediaſque amplexibus aras
Ter miſeranda tenens, tutum fore credit aſylum.

Oppidum Diui Quintini expugnatur.

Armatis muros, firmiſſimaque occupat vrbis

Militi-

Militibus victor, dominantur in ædibus altis,
Jam vacuis veterum Dominorum Marte phalanges
Conspicuæ, sub te rex clare Philippe merentes.
Diripiuntur opes Gallorum, vestis & aurum:
Et cælata fabris argenti pocula puri,
Effractis conuellit ouans Hispanicus arcis
Miles, & è tectis pretiosa aulæa reuellunt
Germani, inque via proiectis culcitra plumis
Venalis nummos exponebatur habenti.
Ex lana & lino per vicos prostat amictus,
Vtque escas coqueret quæ seruabatur in vsus
Assuetos, veteris pulchra instrumenta culinæ:
Ænea cum pateris ex stanno venditur olla
Drachmis addicente palàm præcone duabus.
Quicquid in vrbe fuit tota, pretiosa supellex,
Gemmæ vel mundus muliebris & vnio cæcis
Inclusus cistis faustè victoribus amplam
In prædam cessit, cœlum sonat omne Philippi
Laudes, Augusti quas patris honoribus æquant.
Diuorum intereà plebs conglomerata sacellis
Mœsta, sacrosanctis miserabilis abdita templis,
Expectant tremulo præsentem pectore mortem.
Nullam etenim poterant ciues sperare salutem:
Qui Martem experti, per vim subiguntur ab hoste.
Sed mouet affectus animorum numen, & eius
In manibus sunt regum animi: quocunque voluntas

Fert ſua, vertit eos: & mollia pectora reddit
Ad pietatis opus, flammis vt cera liqueſcens
In varias formas fictoris ducitur arte.
Regius hinc animus ſedata mitior ira,
Procurante Deo vacuus pacatur ab omni
Clementia Regis Philippi. *Offenſa, reprimique manus à ſanguine iuſſit.*
Iam captiuorum ſexus vtriuſque coacti
Multi aderant, teneræ turbæ puerilibus annis,
Parcitur & ſeruis, ſed ſub cuſtode tenentur
Pars opulenta magis, ſicut lex bellica poſcit.
Inter complures præclaro ſanguine cretos
Caſtilionæus, quem rex præfecerat vrbi
Cuſtodem, capitur pretio redimendus, & illic
Præſidio impoſito victor ſua caſtra Philippus
Arx Haune per vim capitur. *Inde mouens, ad caſtellum ſe contulit Haunen*
Quod citò debellans, alias capiebat & arces.
Hæc dum Francorum regione geruntur Eôa,
Anglorum claſſis celeranti remige Ductor,
Nobilis inſigni ſatraparum ex ſanguine Clynton,
Appulit occiduas Gallorum peruigil oras.
Ter centum vaſto vidiſſes gurgite naues,
Excelſis galeis pertingit & æthera malus,
Glandes igniuomas tormenta ex ære volutant,
Quæ caput atque latus firmant cuiuſque carinæ,
Exitium aduerſo crudele minantia Gallo.
Nobile Conquetum ſalſis Thetis alluit vndis,

Hùc

Huc postquam ventũ est, signumque ex puppe dabatur,
Nauibus exiliunt fusi per littora nautæ.
Ante alios primus Ductores attigit omnes
Vvinterus terram: rutilum ad fastigia iactans
Ignem: quo rapidæ lambebant mœnia flammæ:
Materiam præbent non tantùm ligna domorum,
Vasa olei duplicant ignes, fugit incola gressu
Præpropero, muri lapsi cecidere ruinis,
Fœmina plorabat, trepido puer eiulat ore,
Cumque resistendo non sit, fugit ocyùs ætas.
Integrior iuuenum nullo per deuia calle.
Non spolium claro Clyntoni, gloria belli
Quæritur: vrbs & opes flammis periere crematæ.
In cineres conuersa iacent, quæcunque propinqua
Oppidula, ad cœlum sursum volitante fauilla:
Audax castra facit Clynton hostilibus agris,
Pòst repetit pictas magno auctus honore carinas:
Acta hæc Sextili. Gelido dein mense Decembri
Deditur infœlix, Gallo oppugnante, Caletum,
(Infandum facinus) tenuit quod turba senilis:
Plures imbelles, miles fuit vnus & alter
Intra vrbem, at multos non sustinet vnus & alter.
Præsidium vetus hic neglectum: & fœmina princeps
Consilio infando ventosi antistitis vsa est,
Externis iam tum terris absente marito.
Adde istis Neptunum iratum turbine motum,

Et Geſſoriacum procul hinc ſtans trans mare littus
Inuitis vrbem hanc poterant obtrudere Gallis.
Hiſpani oppidulo amiſſo contabuit vxor,
Quam cruciatu ægro confecerat anxia cura.

REgali extemplò ſolio Regina locatur
ELISABETA potens, magni altera filia Regis,
Eliſabeta piis primos imbuta per annos
Moribus, & ſophiæ ſtudijs, inſtructa ſacrata
Doctrina, & linguæ Latiæ Graiæque perita.
Linguas Europæ celebres intelligit omnes,
Quid Teuto, Hiſpanus, Gallúſue, Italúſue loquatur:
Pluſquam credibile eſt, iuris rerumque perita,
Ore verecundo, vultu facieque venuſta.
Vis animi talis, qualem (vix credo) videre eſt
Fœmineo in ſexu: diuinum lucet in illa
Ingenium: ſæcli laus & laus vnica noſtri.
Reuera è cœlo demiſſa ad ſceptra gerenda,
Virgo pacis amans, quæ ſtat contraria bellis.
Cui vitam ſtudiumque Deus regnique coronam
Fœlicem, ſanctum, cuncto ſplendore repletam
Perpetuet, beet, & tranquillo proſperet vſu:
Póſtque hanc exactam vitam, ſtudium, atq; coronam,
Cœleſti vita, ſolio, diademate donet.

FINIS.